

CATALUNYA, QUO VADIS?

Estudi sobre un hipotètic
Parlament jove català

Elisabet Llistuella i Fernàndez
Treball de Recerca 2n Batxillerat B
Tutor: Julià Buxadera i Vilà
Curs 2011-2012 16-01-2012
Institut Antoni Cumella de Granollers

AGRAÏMENTS

Aquest treball no hagués estat possible sense l'ajuda de moltes persones que han estat al meu costat des del principi.

Vull agrair sobretot al meu tutor, Julià Buxadera, per tot el que ha aportat a aquest treball, per implicar-se des del principi més del que m'hagués pogut imaginar i per donar-me una empenta quan la necessitava.

Gràcies als meus pares, el Rafel i la Imma, i als meus germans, l'Enric i la Laia, per haver-me aguantat en els meus moments de nervis i per haver-me ajudat en tot el que podien i més.

També vull anomenar als meus amics, tant de l'institut com de fora, per aconsellar-me i animar-me. Gràcies a la Cristina, a la Mabel, a la Marta, a la Laura, al Joel, a l'Andrea, a la Clara, a la Maria... I sobretot vull dedicar-lo a la meravellosa amiga que em va donar la idea que va acabar encarrilant el treball, la Sara.

I, per últim, però no per això menys important, agrair-ho sobretot a les persones que hi han col·laborat d'una manera o altra, ja siguin els 150 joves que han tingut la paciència de contestar les enquestes, o qualsevol altra persona que m'hagi facilitat qualsevol tipus d'informació o ajuda.

“Ser joven, no es tener pocos años. Es conservar viva la ilusión en el alma y despierta la capacidad en el espíritu para soñar; es vivir con intensidad y lleno de fe el corazón.”

Luis A. Ferré, tercer gobernador del Estado Libre Asociado de Puerto Rico

ÍNDEX

Introducció.....	pàg. 4
1. Marc teòric: Aproximació a l'actual política catalana.....	pàg. 6
1.1. Consideracions sobre la política catalana.....	pàg. 7
1.2. Consideracions sobre l'educació a Catalunya.....	pàg. 11
1.3. Consideracions sobre la sanitat a Catalunya.....	pàg. 16
1.4. Consideracions sobre l'Independència catalana.....	pàg. 19
2. Part pràctica: Estudi sociològic de recerca.....	pàg. 24
Presentació.....	pàg. 25
A. Buidat de dades.....	pàg. 30
B. Interpretació de les dades.....	pàg. 67
Conclusió.....	pàg. 70
Bibliografia i webgrafia.....	pàg. 72

INTRODUCCIÓ

A 1r de Batxillerat, a mitjans de curs, els professors van començar a parlar-nos sobre el treball de recerca. Aquest treball, a part de definir una part considerable de la nota del Batxillerat, crec que és important per tots els alumnes, ja que els permet treballar amb algun tema que realment els motivi i els hi agradi. Tot i això, penso que, per la majoria d'estudiants, el pas més difícil és escollir aquest tema; ja que moltes vegades no ens adonem que alguna cosa realment ens interessa fins que la tenim al davant. En canvi, en el meu cas, va ser relativament fàcil. A finals de 1r, jo ja tenia clar que seria de tema polític, històric o sociològic, ja que per una banda, estic cursant el Batxillerat de modalitat social, i per l'altra, aquests són els temes que realment em preocupen i m'interessen: Tots els aspectes que podem extreure i analitzar de la nostra societat. Llavors, què millor que fer un estudi sociològic? Gràcies a un llistat d'idees que havia extret d'alguns amics i de mi mateixa, i l'ajuda del meu tutor, Julià Buxadera, vam poder escollir i modelar el tema del meu treball de recerca, que us exposo a continuació.

Principalment, la qüestió que jo em plantejo és la següent. **Un govern format per gent jove actuaria d'una manera molt diferent a l'actual govern català?** La meua hipòtesi és que sí que actuaria de manera molt diferent, i això és el que pretenc demostrar amb un estudi sociològic realitzat al major nombre de joves possible. Realment, aquest tema m'apassiona, perquè, com ja he dit abans, la meua idea principal era fer una anàlisi a la nostra societat, i la idea de veure si la resta de joves comparteixen les mateixes idees polítiques que jo se'm fa molt engrescadora. Si vull fer aquest estudi de manera força exhaustiva, tenint en compte el temps de termini del treball, m'he de centrar en alguns aspectes concrets del govern català. He escollit els tres temes que crec que més poden interessar al jovent, i que considero més adients d'enfocar donada la tipologia del treball: educació, sanitat i independentisme.

La metodologia emprada per fer el treball serà bàsicament mitjançant enquestes als joves catalans. Primer faré un marc teòric on explicaré el panorama general del govern català actual en relació als tres temes escollits, i seguidament entraré en la part més important del treball, la part pràctica. Mitjançant més d'un centenar d'enquestes a joves propers a la meua localitat, entre 16 i 18 anys, extrauré dades per veure si estan d'acord amb el panorama actual establert pel govern sobre aquests tres temes

concrets. Recolliré les seves propostes de canvi, per així poder extreure'n conclusions. A partir d'aquí podré fer-me una idea de quin és el pensament general de la joventut, i així verificaré la meva hipòtesi de l'inici, comprovant si aquest hipotètic govern jove, com jo creia, seria diferent a l'actual, i sobretot, de quina manera actuarà, i quins canvis viuria Catalunya si aquest govern fos verídic.

Així doncs, plantegem-nos-ho. Cap on vas, Catalunya? Si sabem què pensen els joves sobre l'actual panorama polític que estem vivint, que crec que no és realment ideal, podrem saber cap on es dirigirà quan aquests joves arribin al poder, i què li espera al futur de Catalunya. Com diu l'expressió llatina: Catalunya, Quo Vadis?

1. MARC TEÒRIC:

Aproximació a l'actual política catalana

1.1 Consideracions sobre la política catalana

En el marc teòric del treball trobareu una descripció de la política actual catalana, més detallada en el que fa referència als tres temes escollits: ensenyament, sanitat i independència de Catalunya.

La política actual catalana es fonamenta a partir de l'*Estatut d'Autonomia*¹, remodelat per darrer cop al 2006. L'Estatut estableix que l'autogovern de Catalunya, comunitat autònoma espanyola, s'organitza políticament a la Generalitat de Catalunya, òrgan governamental format per el Parlament, la Presidència, el Consell Executiu i altres institucions. Tot i que l'actual Estatut data del 2006, al 2010, després de 4 anys d'espera, va sortir la sentència del Tribunal Constitucional, que retalla i modifica molts dels aspectes d'aquest Estatut, majoritàriament per retallar-ne competències o negar-les, desfavorint o retirant privilegis a Catalunya.

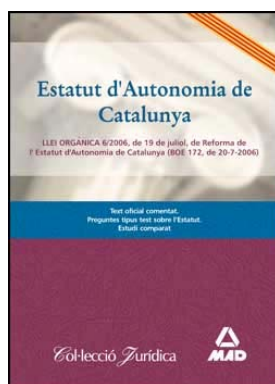

Figura 1: Portada del darrer *Estatut d'Autonomia de Catalunya*

Com ja hem dit, Catalunya s'organitza políticament a través d'un sistema institucional format per la Generalitat, que regeix els tres poders principals: legislatiu, dirigit pel

¹ L'*Estatut d'Autonomia* és la norma institucional bàsica de Catalunya, com s'estableix a la *Constitució Espanyola de 1978*. Defineix els drets i deures de la ciutadania de Catalunya, les institucions polítiques de la nacionalitat catalana, les seves competències i relacions amb l'Estat i el finançament de la Generalitat de Catalunya. El primer Estatut d'Autonomia, redactat al 1932 i conegut com l'*Estatut de Núria*, va ser invalidat al final de la guerra civil espanyola. El segon *Estatut d'Autonomia*, redactat el 1979, va restablir l'autonomia de Catalunya i va ser vigent fins al 2006, quan es va redactar i aprovar, mitjançant un referèndum, l'actual *Estatut d'Autonomia* que regeix el govern i la política de Catalunya.

Parlament; executiu, a càrrec del President de la Generalitat i del Consell Executiu, format pel govern; i judicial, encomanat al Tribunal Superior de Justícia. D'aquesta manera, es podria dir que el Parlament fa les lleis, el President s'encarrega que es compleixin i el Tribunal Superior de Justícia castiga a aquells que no ho fan.

El govern de Catalunya està format per diferents Conselleries, dirigides cadascuna per un conseller triat pel President de la Generalitat.

Figura 2: Senyal de la Generalitat de Catalunya

El Parlament de Catalunya, que disposa del poder legislatiu, és el representant del poble català. És la institució més important de la Generalitat. Està format per 135 diputats que s'escullen democràticament, per sufragi universal, cada 4 anys, dels diferents partits polítics que es presenten a les eleccions. En les últimes eleccions, el partit CIU *"Convergència i Unió"*², va obtenir una majoria simple, i per tant, està al capdavant del Parlament català amb 62 escons. Hi ha 6 altres partits que tenen escons al Parlament, que són: el PSC *"Partit dels Socialistes de Catalunya"*³, amb 28 escons; el PPC *"Partit Popular de Catalunya"*⁴, amb 18 escons; ICV-EUiA *"Iniciativa per Catalunya Verds"*⁵ i ERC *"Esquerra Republicana de Catalunya"*⁶, ambdós amb 10

² *"Convergència i Unió"* (CiU) és una federació de dos partits polítics catalanistes, creada al 2001, i formada per Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), liberal, i Unió Democràtica de Catalunya (UDC), democristiana o socialcristiana.

³ *"Partit dels Socialistes de Catalunya"* (PSC), és un partit polític català federat amb el PSOE, d'ideologia socialdemòcrata.

⁴ *"Partit Popular de Catalunya"* (PPC) és la delegació del Partit Popular espanyol a Catalunya. Va ser creat el gener de 1989 amb el naixement del Partit Popular. Té una ideologia espanyolista, conservadora i de dretes.

⁵ *"Iniciativa per Catalunya Verds"* (ICV) és un partit polític ecosocialista d'àmbit català, creat el 1987 sota el nom de *Iniciativa per Catalunya*.

escons; SI “Solidaritat Catalana per la Independència”⁷, amb 4 escons; i per últim, C’s “Ciutadans de Catalunya”⁸, amb 4 escons.

Figura 3: Fotografia de l'interior del Parlament de Catalunya durant un ple

El President de la Generalitat de Catalunya és aquell qui ostenta el poder executiu. És elegit pel Parlament i nomenat pel Rei d'Espanya. És el càrrec de més alta representació dins de la Generalitat i de l'Estat espanyol a Catalunya. És el cap de govern que promulga les lleis i dirigeix i coordina el Consell Executiu; òrgan encarregat de decidir les accions del govern. És també la persona que tria els seus consellers, caps dels diferents departaments en que s'estructura el seu govern. Actualment, aquesta persona és Artur Mas i Gavarró, que va ser investit 129è President de la Generalitat gràcies a la victòria de CIU a les darreres eleccions del 2010.

⁶ “*Esquerra Republicana de Catalunya*” (ERC) és un partit polític català que es defineix d'esquerra socialdemòcrata, favorable a la independència de Catalunya i dels Països Catalans, fundat el 1931 de la unió de les organitzacions *Estat Català* i *Partit Republicà Català*.

⁷ “*Solidaritat Catalana per la Independència*” (SI) és un moviment social i polític que cerca la independència de Catalunya i l'assoliment d'un Estat Català. Per tal de fer-ho, es va presentar com a coalició a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2010.

⁸ “*Ciutadans de Catalunya*” (C's) és una plataforma cívica i cultural impulsada per un grup d'intel·lectuals catalans oposats al nacionalisme català, que consideraven que les posicions no catalanistes no estaven representades políticament a Catalunya.

CATALUNYA, QUO VADIS?

Figura 4: Fotografia de l'actual president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas

El Tribunal de Justícia és la institució que ostenta el poder judicial, com s'estableix a l'Estatut d'Autonomia. És l'òrgan judicial suprem de Catalunya. Ha de conèixer els recursos i procediments que s'imposen en els diversos ordres institucionals i vetllar pel compliment dels drets reconeguts per l'Estatut.

1.2 Consideracions sobre l'educació a Catalunya

En aquest apartat es mostra una síntesi de com està organitzat l'ensenyament català en l'actualitat.

Amb ensenyament ens referim al mitjà pel qual la comunitat transmet a les noves generacions uns coneixements determinats o una cultura, instruint-les i preparant-les per a rebre altres coneixements i assimilar tècniques noves, és a dir, educar els nens i joves perquè en un futur puguin tenir unes feines i guanyar-se la vida. El sistema educatiu català està regit pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, dirigit actualment per la consellera d'educació Irene Rigau i Oliver.

Figura 5: Fotografia de l'actual consellera d'educació de la Generalitat de Catalunya, Irene Rigau

El sistema educatiu a Catalunya s'organitza de manera que estableix l'obligatorietat d'escolarització de tot l'alumnat fins als 16 anys. Està distribuït per etapes:

- **Educació Infantil:** Inclou 2 cicles fins als 6 anys, coneguts com la llar d'infants i el preescolar.
- **Educació Primària:** Inclou 3 cicles entre els 6 i els 12 anys, coneguts com cicle infantil, cicle mitjà i cicle superior.
- **Educació Secundària:** Es divideix en obligatòria i no obligatòria.

- **Educació Secundària Obligatòria:** Coneguda com l'ESO, inclou dos cicles des dels 12 als 16 anys. Al acabar-la, l'alumne finalitza l'educació obligatòria.
- **Batxillerat:** Es tracta d'uns estudis cursats durant dos anys, des dels 16 als 18 anys, en que s'orienta l'alumne per entrar a la Universitat o a un Cicle de Formació de grau superior. És post-obligatori i es divideix en diferents modalitats (científica, social, tecnològica, humanística i artística) segons l'orientació que es tingui per el futur.
- **Formació Professional de grau mitjà:** És post-obligatori i es tracta d'uns estudis cursats durant un o dos anys, al finalitzar la ESO, que poden ser molt variats i van totalment encaminats a aprendre allò del que es vol treballar en un futur, per aquells que no volen cursar el Batxillerat.
- **Formació Professional de grau superior:** Es tracta d'uns estudis cursats normalment el finalitzar la Formació Professional de grau mitjà, que encara t'especialitzen més en l'ofici en concret, o en tot cas, després del Batxillerat.
- **Educació Universitària:** S'accedeix a la Universitat mitjançant unes proves conegudes com PAU (Proves d'accés a la Universitat) o selectivitat, després del Batxillerat, o en tot cas, després de la Formació de grau superior. Pots escollir entre molts graus diferents per cursar. Ser graduat en alguna carrera et dona, teòricament, moltes possibilitats de trobar una feina estable en el ram per el que has estudiat.

Cada curs escolar es distribueix durant l'any aproximadament de la mateixa manera sempre. El curs comença al mes de setembre i dura fins al mes de juny. Es divideix en tres trimestres. El primer va des del setembre fins a les vacances de Nadal, que duren uns 15 dies. El segon va des del gener fins a les vacances de Setmana Santa, que duren uns 10 dies. El tercer va des de les vacances de Setmana Santa fins a finals del mes de juny. Les vacances d'estiu són al mes de juliol, d'agost i principis de setembre. En el cas de l'educació universitària, el curs s'estructura de manera diferent.

Existeixen tres tipus de centres en els que es poden cursar aquests estudis:

- **Centres públics:** Són gratuïts per l'alumne, a excepció dels llibres i la quota de material, ja que tenen les despeses gairebé cobertes per la Generalitat. En l'educació universitària pública, tot i això, s'han de pagar unes altes quotes de matrícula. Depenen de l'Estat i la Generalitat en la majoria de les seves decisions. Els pares dels alumnes poden demanar beques i ajuts si no es poden permetre l'adquisició de llibres i materials escolars, o també per al menjador escolar o les activitats extraescolars.

- **Centres privats:** No depenen de l'Estat, i per tant, poden emprar els seus propis mètodes educatius que considerin més adequats, sempre que estiguin dintre la llei. L'alumne ha de cobrir totes les despeses de l'escola, i per tant, tenen unes quotes molt altes.

- **Centres concertats:** Són centres privats sufragats amb fons públics. Els alumnes han de pagar una quota que cobreix la part de despeses que no cobreix l'Estat. Tenen més llibertat d'elecció dels seus mètodes educatius que els centres públics, però no tanta com els privats.

Tots els nens i nenes de menys de 16 anys tenen el dret, i també el deure, de rebre una educació, i que mentre els seus pares ho vulguin, ha de ser pública i gratuïta. Per matricular-se en un centre, ja sigui per començar l'escola o canviar el lloc on s'estudia, els pares de l'alumne han de fer una sol·licitud de preinscripció en el centre que es desitja, que normalment es presenta al mes d'abril abans del curs a començar. Al cap d'uns dies es fan públiques les llistes en que es diuen els alumnes que han estat admesos, segons els barems mesurats, i ja es podrà fer la inscripció oficial. Si l'alumne no ha estat admès, se l'haurà de destinar un altre centre.

Fins al moment, el català s'ha emprat com a llengua vehicular i d'aprenentatge, que s'utilitza per donar totes les classes. Aquesta proposta s'anomena immersió lingüística, i garanteix que tots els alumnes tinguin un domini del català que permeti que aquesta llengua no es perdi, i que no es creïn dos comunitats lingüístiques diferents, la catalana

i la castellana, a les aules. Tot i això, el passat mes de setembre, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), seguint el dictat del Tribunal Suprem, va treure una nova sentència en la qual dóna un termini de dos mesos perquè Ensenyament estableixi les mesures necessàries per incloure el castellà com a llengua vehicular en el sistema docent. Aquesta decisió va aixecar un rebuig unànimе en mestres, pares, entitats i partits, amb algunes excepcions, com el PP o C's. Actualment, la sentència ha estat suspesa a l'espera de tramitar el recurs presentat pel govern de la Generalitat. D'altra banda, el currículum escolar garanteix el domini de les llengües oficials a Catalunya, el català i el castellà, al acabar l'ensenyament obligatori, i un coneixement adequat d'una o més llengües estrangeres, que solen ser l'anglès, i en alguns casos, el francès.

Els centres escolars s'organitzen a partir d'un equip directiu, que és el responsable de que tot vagi correctament i de prendre totes les decisions. Té autoritat per sobre dels tutors dels alumnes, els professors, l'equip pedagògic del centre, el secretari, el personal no docent, el consell escolar, l'associació de pares i mares d'alumnes, i evidentment, els alumnes.

Tots els nens i nenes del món tenen dret a rebre una educació, com s'explica a la Declaració de Drets Humans. Per tant, els alumnes de tots els centres tenen el dret a rebre una formació que afavoreixi el desenvolupament de la seva personalitat, que tingui en compte les seves necessitats educatives particulars, que respecti la seva llibertat de consciència, les seves conviccions religioses i morals, la seva llengua, la seva cultura i la seva dignitat personal, i a rebre una orientació escolar i professional. Així mateix, tots els alumnes tenen el deure de participar a les activitats formatives, de respectar tots els membres de la comunitat educativa i de seguir les orientacions dels professors, d'assistir regularment i puntual a classe durant el període d'educació obligatòria, de respectar les instal·lacions del centre, així com del material escolar i de respectar les normes d'organització, de convivència i d'ordre del centre educatiu. Els pares també tenen un paper molt important en l'educació dels seus fills, ja que tenen el deure de controlar que els seus fills rebin l'educació necessària i col·laborar-hi activament, i el dret de ser informats de com es desenvolupa el procés educatiu dels seus fills.

1.3 Consideracions sobre la sanitat a Catalunya

En aquest apartat trobem una síntesi de l'organització de la sanitat catalana actualment.

Amb sanitat ens referim al conjunt de serveis que el govern ordena per a preservar la salut pública, és a dir, cuidar de que la població catalana tingui suficients metges i medecines per garantir la protecció de tot tipus de malalties. El sistema sanitari català està regit pel Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya, dirigit actualment pel conseller de salut Boi Ruiz i Garcia, i pel president de la Generalitat Artur Mas.

Figura 6: Fotografia de l'actual conseller de salut de la Generalitat de Catalunya, Boi Ruiz

El model sanitari català s'organitza de manera que divideix la sanitat en pública, és a dir, costejada per l'Estat, i privada, que ha de pagar l'interessat. L'objectiu es cobrir les necessitats de tota la població, i vetllar per la seva salut, puguin o no permetre's el luxe de pagar-se una sanitat privada.

D'altra banda, la proposta del model sanitari intenta adaptar-se a les necessitats de tothom, prioritzant i integrant els següents aspectes:

→ **La salut pública:** Es basa en la organització i direcció dels esforços col·lectius, responsabilitat dels governs, destinats a protegir, promoure i restaurar la salut dels

habitants d'una comunitat, mitjançant la promoció d'activitats comunitàries que directament o indirectament contribueixen a la salut de la població. Per exemple, parlem de la medicina, tant preventiva com assistencial.

- **La salut laboral:** Es basa en la organització i direcció d'activitats destinades a promoure la protecció de la seguretat, la salut i el benestar de les persones que participen en el treball. Com a efecte secundari, també pot protegir als companys de treball, els membres de la família, empleats, clients, proveïdors, comunitats veïnes, i altres membres del públic que es trobin afectats per l'entorn de treball. Per exemple, la medicina del treball, la seguretat laboral...
- **La salut mediambiental:** Es basa en la organització i direcció d'activitats destinades a promoure la conservació i consideració de la natura i del medi ambient, ja que hi ha determinats factors mediambientals, com l'exposició a agents contaminants a l'aigua, els aliments o l'aire, que tenen gran incidència en la salut, i poden provocar malalties a la població si no són controlats.
- **L'atenció sanitària:** Totes les persones, sigui quin sigui el seu lloc de procedència, la seva edat, la seva situació econòmica..., tenen dret a rebre una atenció sanitària adequada, és a dir, de gaudir de metges i prestacions sanitàries sempre que ho necessitin, o simplement per a fer una revisió.
- **Els serveis sanitaris i d'atenció a la dependència:** Totes aquelles persones dependents, és a dir, que no poden valdre's per si soles, tindran ajudes per poder permetre's pagar una residència o una persona que els cuidi, mitjançant subvencions o similar.

El nostre model sanitari es va concretar el 1990 en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya (LOSC), que va crear el Servei Català de la Salut i va consolidar un sistema sanitari mixt propi del país, que integra en una sola xarxa d'utilització pública tots els recursos sanitaris, i que recull una tradició d'entitats (mútues, fundacions, consorcis, centres de l'Església) dedicades a l'atenció de la salut. Aquest model d'integració es va iniciar amb la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP). Des de la XHUP el model

es va estendre a altres línies (primària, sociosanitària, salut mental) i altres serveis sanitaris (emergències, transport sanitari).

El Servei Català de la Salut (CatSalut), va néixer al gener de 1991 i és garantia de les prestacions sanitàries de cobertura pública i el Departament de Salut recupera la funció de planificació i avaluació i promou el projecte de descentralització que ha permès incorporar els ajuntaments en el govern territorial de salut.

D'altra banda, des del govern central s'ofereix una mútua especial per a aquells que siguin funcionaris de l'Estat, que s'anomena MUFACE (Mútua de Funcionarios del Estado). Aquest servei permet als funcionaris triar entre la sanitat pública, com la majoria de població, o entre una sèrie de mútues privades de l'àrea on viuen, com Adeslas o DKV, cobertes per l'Estat.

1.4 Consideracions sobre l'Independència catalana

Des del segle XIX, Catalunya ha tingut un fort sentiment nacionalista, que propugna la independència respecte Espanya, que s'ha manifestat moltes vegades en els actes dels seus habitants.

L'independentisme català s'entén com el corrent polític que lluita per la Independència de Catalunya, o dels Països Catalans⁹, respecte Espanya. La tesi d'aquest corrent és que Catalunya és una nació, basant-se en una sèrie d'arguments diversos, ja siguin històrics, culturals, lingüístics, de sentiment, etc. L'independentisme demana el dret a l'autogovern ple, l'autogestió financera, la capacitat de decidir sobre el model socioeconòmic, la defensa de la cultura i la llengua catalanes i la preservació del dret civil català, entre moltes altres coses. Creuen que Catalunya no esdevindrà en la seva plenitud econòmica, política, social ni cultural, fins que no es converteixi en un Estat independent, membre de la Unió Europea.

Figura 7: Fotografia d'una estelada, bandera independentista

⁹ Els Països catalans són el conjunt de territoris en els quals la llengua autòctona és el català, que inclouen Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears i Catalunya Nord.

És comparable amb altres moviments d'alliberament com el del País Basc, el de Irlanda, entre d'altres.

Des del setge de 1714 a Barcelona, durant la Guerra de Successió Espanyola, on les tropes borbòniques van acabar conquerint aquesta ciutat l'11 de setembre després de que el poble català oferís molta resistència, Catalunya va passar a formar part de l'Estat Espanyol. A més, durant aquests llargs segles, hi ha hagut períodes d'atac directe a Catalunya, a la seva llengua i a la seva gent, com ho van ser, clarament, els anys de la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930) i, més intensament, la de Francisco Franco (1939 -1975). Tot això ha fet que, des del segle XIX fins actualment, hi hagi hagut sempre moviments nacionalistes i independentistes a Catalunya.

Figura 8: Fotografia d'una pintada al mur d'un carrer, on es pot llegir "Catalonia is not Spain", que traduït al català significa "Catalunya no és Espanya"

Durant aquests darrers anys hi ha hagut arreu de Catalunya grans manifestacions a favor de la Independència, com la multitudinària protesta que va tenir lloc als carrers de la capital, Barcelona, el 10 de juliol de 2010. També es va fer una gran manifestació el 7 de març de 2009 a Brussel·les, promoguda per la plataforma "Deu Mil a Brussel·les per l'Autodeterminació" i amb el lema "*We want a Catalan State*" (Volem un Estat Català), que va permetre la visualització de les reclamacions independentistes catalanes a nivell internacional.

Figura 9: Fotografia de la manifestació del 10-J a favor de la Independència

A més, sorgits del moviment nacionalista català, s'han fet arreu de Catalunya unes consultes populars semblants al que seria un Referèndum per assolir la Independència. El poble propulsor de la idea va ser Arenys de Munt, el 13 de setembre del 2009, i durant el 2009 i el 2010 no es van deixar de fer consultes a molts altres pobles i ciutats, inclosa la capital barcelonina. Això demostra el rebuig de la població catalana cap a la impossibilitat de fer un Referèndum vinculant, ja que el govern central i la Constitució Espanyola ho impedeixen. Aquestes consultes van tenir una alta participació per ser sense valor real, i una absoluta majoria va votar "Sí" a la Independència de Catalunya.

Figura 10: Cartell de la Consulta per la Independència a Arenys de

D'altra banda, actualment a Catalunya existeixen 2 partits amb representació en el Parlament de Catalunya amb vocació clarament independentista:

- **ERC (Esquerra Republicana de Catalunya):** Partit d'esquerra socialdemòcrata, que té 10 diputats al Parlament de Catalunya, un al Parlament de les Illes Balears, i fora dels Països Catalans, 1 Eurodiputat, 3 al Congrés dels Diputats i 4 Senadors.

- **SI (Solidaritat Catalana per la Independència):** Partit fundat el juliol de 2010, té 4 diputats al Parlament de Catalunya.

A més, l'actual president de la Generalitat Artur Mas, del partit CIU (Convergència i Unió), ha expressat el seu vot favorable a un referèndum sobre la independència, i la voluntat d'encetar la transició nacional.

A part d'això, arreu de Catalunya trobem moltes altres mostres de suport a aquesta ideologia, com candidatures a àmbit local favorables a la Independència, com les CUP (Candidatures d'Unitat Popular), organitzacions juvenils com els Maulets, sindicats estudiantils, com el SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans), vinculat a l'Esquerra Independentista, i altres partits que es van presentar a les darreres eleccions però no van obtenir representació parlamentària, com Reagrupament o el Partit Republicà Català o Estat Català.

Crec que tot l'explicat anteriorment ens duria a pensar que cal fer un referèndum real per demostrar si tots aquests moviments de veritat signifiquen una majoria del pensament català, i si fos així, el més lògic seria que els Països Catalans es proclamessin automàticament un Estat dins de la Unió Europea. Tot i això, fins al moment, aquest somni de molta gent no ha estat possible de complir, ja que des de l'estat central espanyol s'impedeix. La Constitució Espanyola marca explícitament que Catalunya és una Comunitat Autònoma d'Espanya, i que no es poden fer referèndums

per demanar la Independència de cap àrea de l'estat espanyol que no autoritzi el govern central.

A continuació, cito alguns dels articles de la Constitució espanyola que tanquen la porta a la possibilitat de fer un Referèndum per la autodeterminació de Catalunya:

“Artículo 2. La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles, y reconoce y garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran y la solidaridad entre todas ellas.”

“Artículo 8.1. La Fuerzas Armadas, constituidas por el Ejército de Tierra, la Armada y el Ejército del Aire, tienen como misión garantizar la soberanía e independencia de España, defender su integridad territorial y el ordenamiento constitucional.”

2. PART PRÀCTICA:

Estudi sociològic de **recerca**

Presentació

Després de presentar els conceptes relacionats amb el tema en l'anterior apartat teòric, ens endinsem en la part pràctica del treball, totalment de recerca. Es tracta d'un estudi sociològic que té un objectiu clar: Esbrinar com seria un hipotètic Parlament català format per adolescents.

Per descobrir com seria aquest Parlament, quines decisions prendria i si seria molt diferent del Parlament actual, m'he basat en una enquesta que he realitzat a adolescents de la meua localitat, Granollers. L'enquesta qüestiona als joves sobre temes que normalment no es plantegen, però dels quals poden tenir ja, a la seva edat, una opinió bastant formada. Es divideix en dues parts, que la fan més clara a l'hora de contestar-la: les preguntes tancades, en que s'ha de marcar una resposta entre quatre opcions, i les obertes, de resposta lliure.

Les preguntes tancades estan dividides en 4 apartats: respecte el coneixement de la política en general, respecte el sistema educatiu català, respecte el sistema sanitari català i respecte la Independència de Catalunya. Consisteixen en una sèrie de ítems que fan afirmacions sobre aquests quatre temes, i l'enquestat ha de marcar si hi està molt d'acord, d'acord, poc d'acord i gens d'acord. Aquestes preguntes ens ajuden a tenir una idea general del pensament dels adolescents respecte aquest tema, i també per saber si són crítics amb la manera com el Parlament i govern actuals gestionen aquests aspectes de la política catalana.

Les preguntes obertes estan dividides en 3 apartats: respecte el sistema educatiu català, respecte el sistema sanitari català i respecte la Independència de Catalunya. Són preguntes molt diverses, en que l'enquestat pot contestar entre algunes opcions, afegint-ne de noves si ho creu convenient, o simplement, no hi ha opcions i cada persona ha de contestar el que pensa. En aquestes preguntes podem veure més a fons el pensament de l'adolescent, que pot opinar lliurement sobre com canviaria i milloraria l'actual règim, per fer-lo millor, des de la seva opinió.

A continuació podem veure un model de l'enquesta explicada anteriorment:

Preguntes tancades

Ítems a marcar	Molt d'acord	D'acord	Poc d'acord	Gens d'acord
Coneixement de la política				
1. M'interessa la política.				
2. Em sento més identificat amb l'esquerra que amb la dreta.				
3. Recolzo a algun partit en concret.				
4. Milito en algun partit.				
5. Segueixo l'actualitat política catalana.				
6. Estic satisfet amb l'actual govern català.				
Respecte el sistema educatiu català				
7. Estic satisfet amb el sistema educatiu català públic.				
8. Considero que el sistema educatiu privat és millor.				
9. Crec que l'educació ha de ser obligatòria fins als 16 anys.				
10.Després de la ESO, estàs preparat per exercir un ofici.				
11.Després d'una carrera, es té una ràpida inserció laboral.				
12.El ventall d'estudis per triar després de la carrera és prou gran.				
13.La Selectivitat per entrar a una carrera és justa.				
14.També és justa des de cicles formatius.				
15.Cal més disciplina a les aules.				
16.La formació del professorat és suficient.				
17.És just pagar per tenir més recursos a les aules públiques.				
18.Els alumnes tenen suficients drets.				
Respecte el sistema sanitari català				
19.Estic satisfet amb el sistema sanitari català públic.				
20.Considero que el sistema sanitari privat és millor.				
21.Sanitat cobreix allò necessari per preservar la salut del ciutadà.				
22.Trobo irremeiables les cues d'espera a Sanitat.				
23.És just que els funcionaris puguin gaudir d'una mútua privada.				
24.Trobo adequada l'atenció dels metges i personal sanitari.				
25.És just pagar per tenir més recursos als hospitals públics.				
Respecte la Independència de Catalunya				
26.Considero Catalunya una nació.				
27.Llengua, història, cultura, costums, etc configuren una nació.				
28.Considero que Catalunya hauria de tenir un estat propi.				
29.Estaria a favor d'una consulta popular per la Independència.				
30.Catalunya independent seria viable a nivell econòmic.				
31.La Independència provocaria conflictes entre els catalans.				

Preguntes obertes

Respecte el SISTEMA EDUCATIU CATALÀ

32. Si creus que l'educació no ha de ser obligatòria fins als 16 anys, quina edat proposaries?
33. Si creus que el ventall d'estudis després de la ESO no és prou ample, indica què afegiries. Quines modalitats de Batxillerat canviaries? I de CFGM i CFGS? I de Graus Universitaris?
34. Si no et sembla just el sistema de tall per entrar a la Universitat, com ho milloraries?
35. Afegeix aquí qualsevol queixa, proposta de millora o suggeriment respecte el sistema educatiu català (Per exemple, si creus que es necessita més material escolar, més professorat, més varietat de matèries, més equipaments, etc).

Respecte el SISTEMA SANITARI CATALÀ

36. Indica si creus que hi ha algun aspecte que la Sanitat Pública no cobreix i creus que és necessari per preservar la salut del ciutadà.
37. Com solucionaries les llargues cues d'espera que es produeixen en els hospitals?
38. Afegeix aquí qualsevol queixa, proposta de millora o suggeriment respecte el sistema sanitari català (Per exemple, si creus que es necessita més material sanitari, més personal mèdic, més recursos, més equipaments, més cobertura sanitària, etc).

Respecte la INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

39. Quins d'aquests elements creus que configuren la nació? (Marca tots els que vulguis)
Llengua / Història / Cultura / Economia / Costums i tradicions
40. Indica, segons tu, com s'arribaria a la Independència de Catalunya.
Negociant amb el govern espanyol.
Negociant amb la Unió Europea.
Fent una declaració unilateral per part de la Generalitat.
Altres (marca'ls)

Com podem observar, les quaranta preguntes de l'enquesta ens permeten fer-nos una idea clara de si l'enquestat té una opinió formada dels tres temes dels que se li pregunten, i si és així, quina és aquesta opinió.

L'univers de l'enquesta ha estat força restringit, però representatiu per el que volíem descobrir. S'ha fet l'enquesta a 150 adolescents de Granollers i rodalies, d'entre 16 i 18 anys. Aquesta edat és, dintre de l'adolescència, l'etapa en que es pot començar a tenir una opinió més o menys coherent i un punt de vista clar de temes que ens envolten, com seria la política.

Fitxa tècnica dels enquestats

- **Edat:**

- 35 adolescents de 16 anys (23,3%)
- 65 adolescents de 17 anys (43,3%)
- 50 adolescents de 18 anys (33,3%)

Podem veure que hi ha una majoria de persones enquestades de 17 anys, però crec que la mostra segueix sent representativa, ja que es tracta de l'edat situada a la meitat de la franja.

- **Sexe:**

- 83 homes (55,3%)
- 67 dones (44,6%)

Com podem veure, hi ha una lleugera majoria d'homes, però que no afecta de manera molt notable la fiabilitat de la mostra.

- **Procedència:**

- Instituts públics de Granollers i rodalies: El nostre institut, Antoni Cumella, l'IES EMT, l'institut Celestí Bellera, l'IES Eugeni Xammar,
- Instituts privats de Granollers i rodalies: l'Educem i el Ginebró.
- Universitats de Barcelona: Granollerins que estudien a la Universitat Autònoma de Barcelona o la Universitat Pompeu Fabra.

Com veiem, els llocs on s'ha fet l'enquesta són molt diversos dins de l'àmbit proper a Granollers, perquè la mostra sigui el màxim de representativa.

- **Estudis:**

- Alumnes que cursen 1r o 2n de Batxillerat.
- Alumnes que cursen diversos Cicles Formatius.
- Alumnes que estan fent una carrera universitària.

Les enquestes s'han passat a nois i noies que estan estudiant, ja sigui una de les tres opcions mencionades anteriorment, o que, en tot cas, no estudien o treballen.

En general, podem dir que el perfil majoritari de l'enquestat és un noi o noia d'entre 16 i 18 anys, que viu i estudia a Granollers o rodalies.

En el següent apartat, us mostrem els resultats comentats de les enquestes.

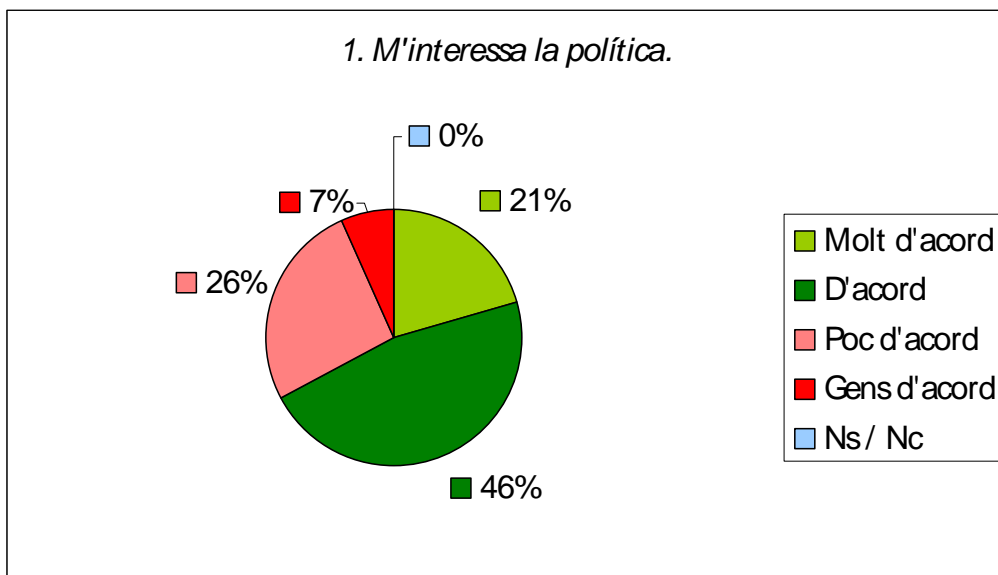
A. Buidat de dades:

A continuació, passem a mostrar els resultats obtinguts en la recollida d'enquestes mitjançant uns gràfics, que ens permeten apreciar de manera ràpida i visual la tendència dels enquestats en cada pregunta. Cada gràfic va acompanyat de les dades reals referents a les preguntes i un comentari descriptiu. En les preguntes obertes, podem observar les propostes que els enquestats han fet.

Qüestió 1: M'interessa la política.

Els resultats obtinguts en la primera afirmació van ser:

- Molt d'acord: 31 (21%)
- D'acord: 70 (46%)
- Poc d'acord: 39 (26%)
- Gens d'acord: 10 (7%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

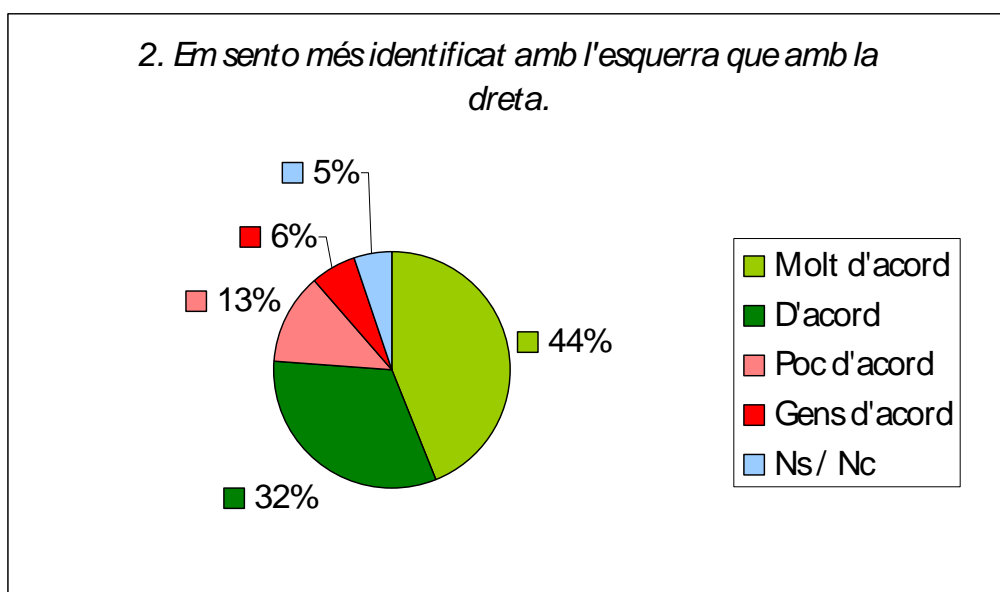

Podem observar que gairebé la majoria absoluta dels enquestats (46%) afirmen que estan d'acord amb l'afirmació. Si li sumem el 21% que diuen estar-hi molt d'acord, veiem que hi ha una gran part dels enquestats (67%) que els hi interessa la política. La resta dels enquestats, un 35% sumant els que contesten poc d'acord i els que contesten gens d'acord, neguen interessar-se per la política. Per tant, podem veure que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats s'interessa per la política, i la resta, no ho fa.

Qüestió 2: Em sento més identificat amb l'esquerra que amb la dreta.

Els resultats obtinguts en la segona afirmació van ser:

- Molt d'acord: 66 (44%)
- D'acord: 48 (32%)
- Poc d'acord: 19 (13%)
- Gens d'acord: 9 (6%)
- Ns / Nc: 8 (5%)

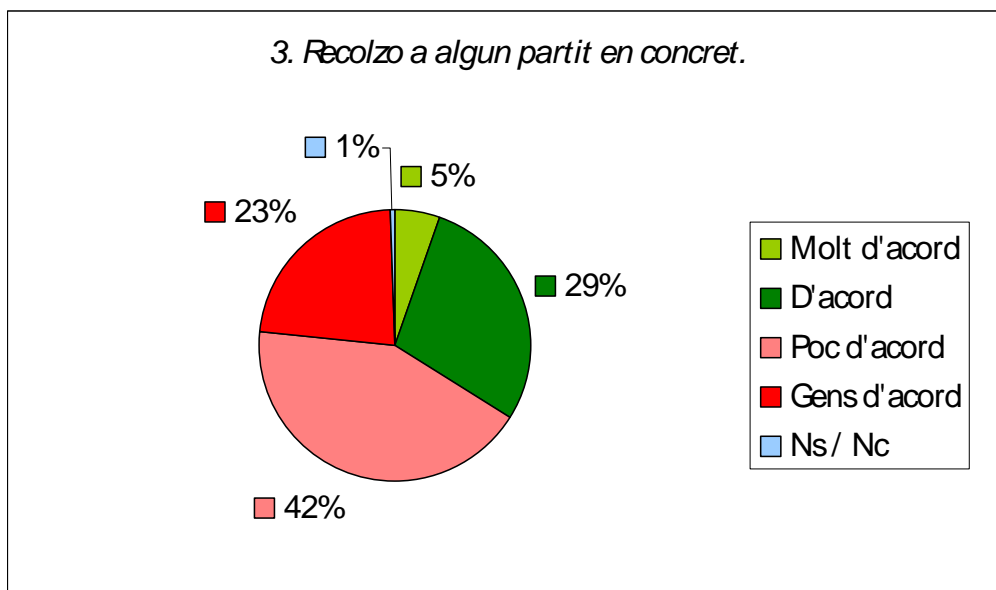

Podem observar que gairebé la majoria absoluta dels enquestats (44%) diuen que estan molt d'acord amb la afirmació. A més, si li sumem el 32% que diuen estar-hi d'acord, podem veure a primer cop d'ull que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (76%) consideren que es senten més identificats amb l'esquerra política que amb la dreta política. Un 19% dels enquestats, sumant els que contesten poc d'acord i els que contesten gens d'acord, neguen l'afirmació, per tant, podem deduir que es senten més identificats amb la dreta política. La resta, un 5%, no contesten a la pregunta, i podem pensar que o bé, no entenen el significat de les expressions dreta i esquerra política, o senzillament, no en tenen una opinió formada al respecte. Tot i això, veiem que majoritàriament, els enquestats tenen una clara tendència favorable a l'esquerra política.

Qüestió 3: Recolzo a algun partit en concret.

Els resultats obtinguts en la tercera afirmació van ser:

- Molt d'acord: 8 (5%)
- D'acord: 43 (29%)
- Poc d'acord: 64 (42%)
- Gens d'acord: 34 (23%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

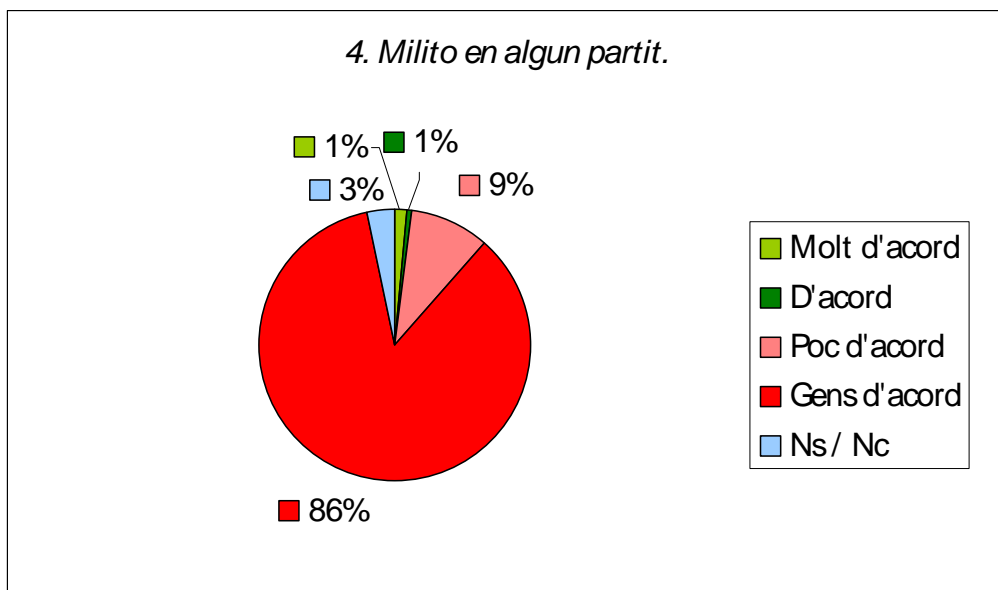

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ dels enquestats (65%) no recolzen un partit en concret, sumant el 23% que ha contestat que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 42% que estan poc d'acord amb l'afirmació. Un 29% estan d'acord amb la afirmació i un 5% hi estan molt d'acord. La resta, l'1%, no ha contestat a la qüestió. Per tant, podem veure a primera vista que la majoria dels enquestats no recolzen cap partit polític concret.

Qüestió 4: Milito en algun partit.

Els resultats obtinguts en la quarta afirmació van ser:

- Molt d'acord: 2 (1%)
- D'acord: 1 (1%)
- Poc d'acord: 14 (9%)
- Gens d'acord: 128 (86%)
- Ns / Nc: 5(3%)

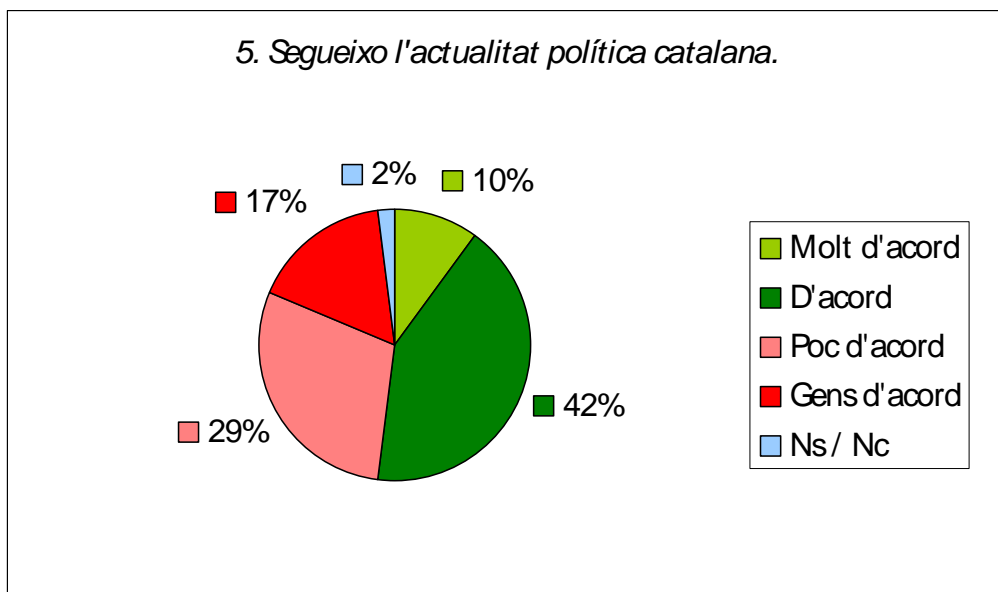

Podem observar que gairebé la totalitat dels enquestats no són militants a cap partit polític, concretament un 97% sumant el 86% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 9% que hi estan poc d'acord. Només un 2% dels enquestats, sumant l'1% que estan molt d'acord amb l'afirmació i l'1% hi estan d'acord, militen en un partit. El 3% dels enquestats no han contestat a l'afirmació i podem interpretar que no entenen la qüestió. Per tant, pràcticament tots els enquestats no militen en cap partit.

Qüestió 5: Segueixo l'actualitat política catalana.

Els resultats obtinguts en la cinquena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 15 (10%)
- D'acord: 63 (42%)
- Poc d'acord: 44 (29%)
- Gens d'acord: 25 (17%)
- Ns / Nc: 3 (2%)

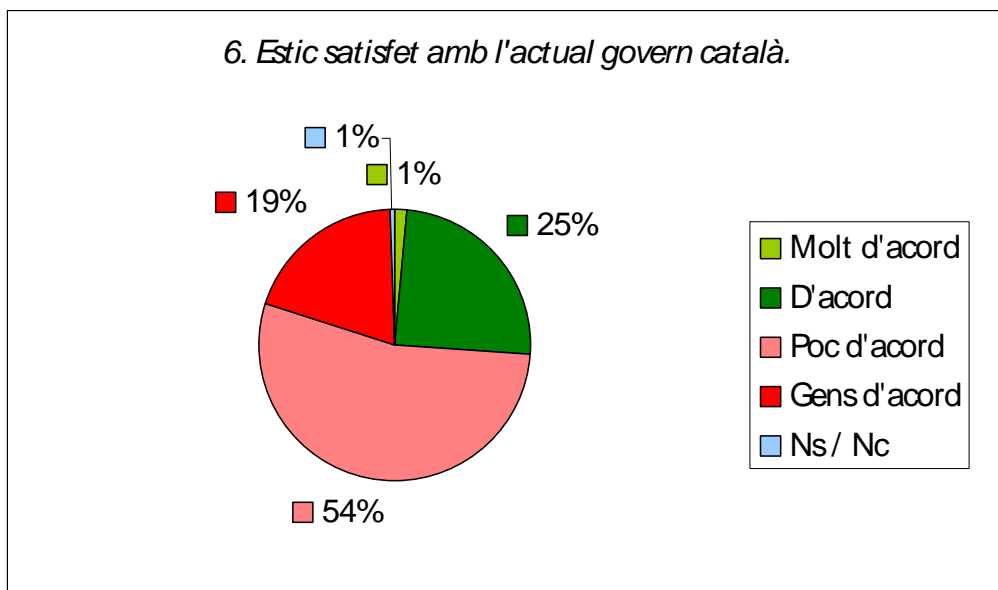

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 52% sumant el 10% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 42% que hi estan d'acord, diuen que segueixen l'actualitat política catalana. Un 29% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 17% diu que no hi està gens d'acord. Un 2% dels enquestats no han respost a la qüestió. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (52%) contesta que segueix l'actualitat política catalana i aproximadament l'altra meitat (46%) contesta que no la segueix.

Qüestió 6: Estic satisfet amb l'actual govern català.

Els resultats obtinguts en la sisena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 2 (1%)
- D'acord: 37 (25%)
- Poc d'acord: 81 (54%)
- Gens d'acord: 29 (19%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

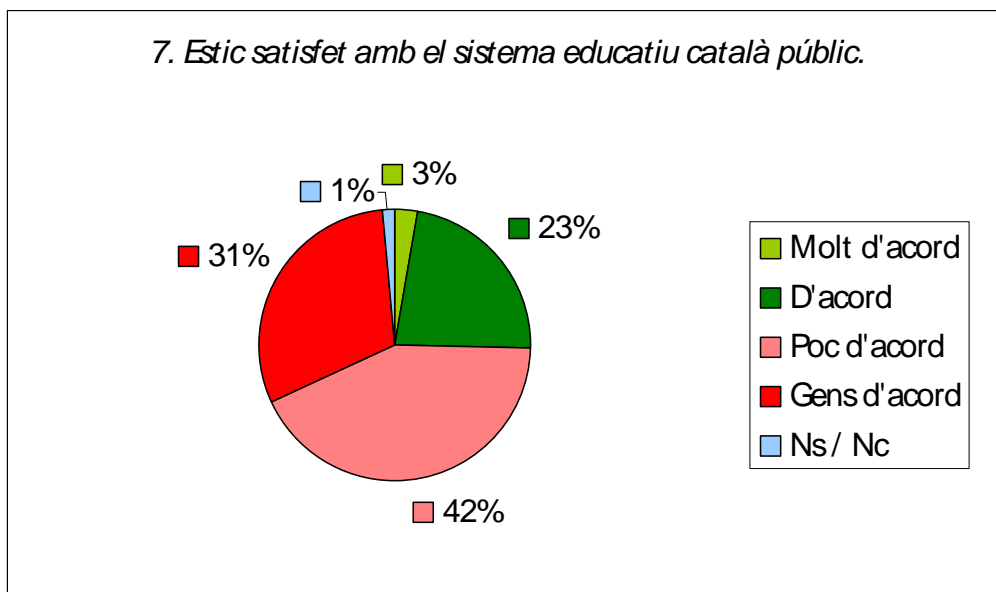

Podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (73%) ha respost que no estan d'acord amb la afirmació, per tant, no estan satisfets amb l'actual govern català, sumant el 19% que contesten que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 54% que hi estan poc d'acord. Una quarta part dels enquestats (25%) està d'acord amb l'afirmació, i podem dir que estan satisfets amb l'actual govern català. Un 1% dels enquestats estan molt d'acord amb l'afirmació i un altre 1% no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la satisfacció envers l'actual govern català és baixa.

Qüestió 7: Estic satisfet amb el sistema educatiu català públic.

Els resultats obtinguts en la setena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 4 (3%)
- D'acord: 34 (23%)
- Poc d'acord: 64 (42%)
- Gens d'acord: 46 (31%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

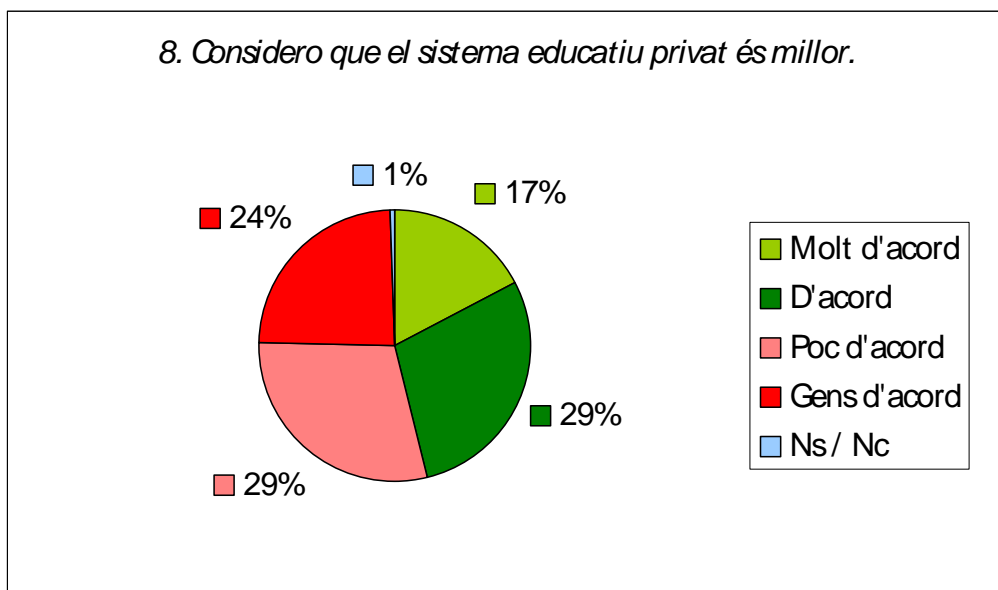

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (73%) ha respost que no estan d'acord amb la afirmació, per tant, no estan satisfets amb el sistema educatiu català públic, sumant el 31% que contesten que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 42% que hi estan poc d'acord. Una quarta part dels enquestats aproximadament (23%), està d'acord amb l'afirmació, i podem dir que estan satisfets amb el sistema educatiu català públic. Un 3% dels enquestats estan molt d'acord amb l'afirmació i un 1% no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la satisfacció envers el sistema educatiu català públic és baixa.

Qüestió 8: Considero que el sistema educatiu privat és millor.

Els resultats obtinguts en la vuitena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 26 (17%)
- D'acord: 43 (29%)
- Poc d'acord: 44 (29%)
- Gens d'acord: 36 (24%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

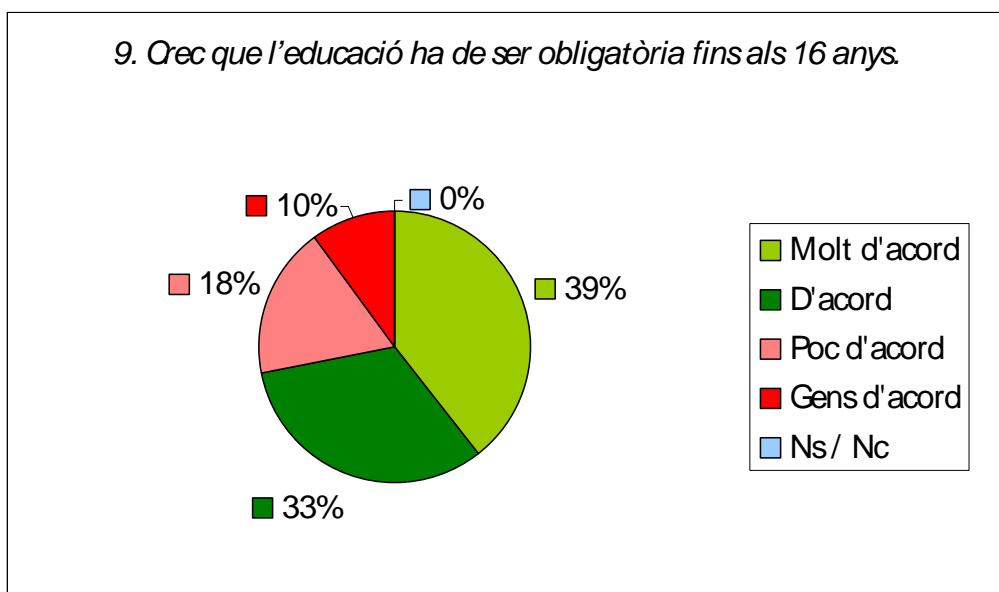

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 53% sumant el 24% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 29% que hi estan poc d'acord, diuen que no consideren que el sistema educatiu privat sigui millor que el sistema educatiu públic. Un 29% diu que està d'acord amb l'afirmació i un 17% diu que hi està molt d'acord. Un 1% dels enquestats no ha respost a la qüestió. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (53%) contesta que considera que el sistema educatiu públic és millor que el privat, i aproximadament l'altra meitat (46%) contesta que el privat és millor.

Qüestió 9: Crec que l'educació ha de ser obligatòria fins als 16 anys.

Els resultats obtinguts en la novena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 59 (39%)
- D'acord: 49 (33%)
- Poc d'acord: 27 (18%)
- Gens d'acord: 15 (10%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

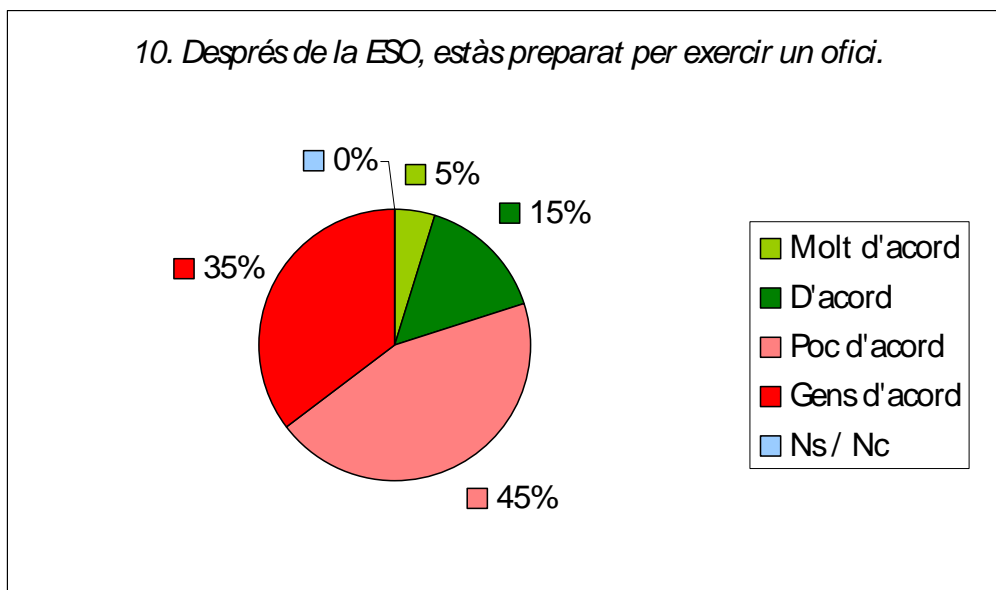

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (72%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que l'educació ha de ser obligatòria fins als 16 anys, sumant el 39% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 33% que hi estan d'acord. Una quarta part dels enquestats aproximadament (28%), no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 18% que hi està poc d'acord i un 10% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que l'educació no hauria de ser fins als 16 anys. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la majoria opinen que l'educació obligatòria fins als 16 anys és una bona opció que cal conservar en el sistema educatiu.

Qüestió 10: Després de la ESO, estàs preparat per exercir un ofici.

Els resultats obtinguts en la desena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 7 (5%)
- D'acord: 23 (15%)
- Poc d'acord: 67 (45%)
- Gens d'acord: 53 (35%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

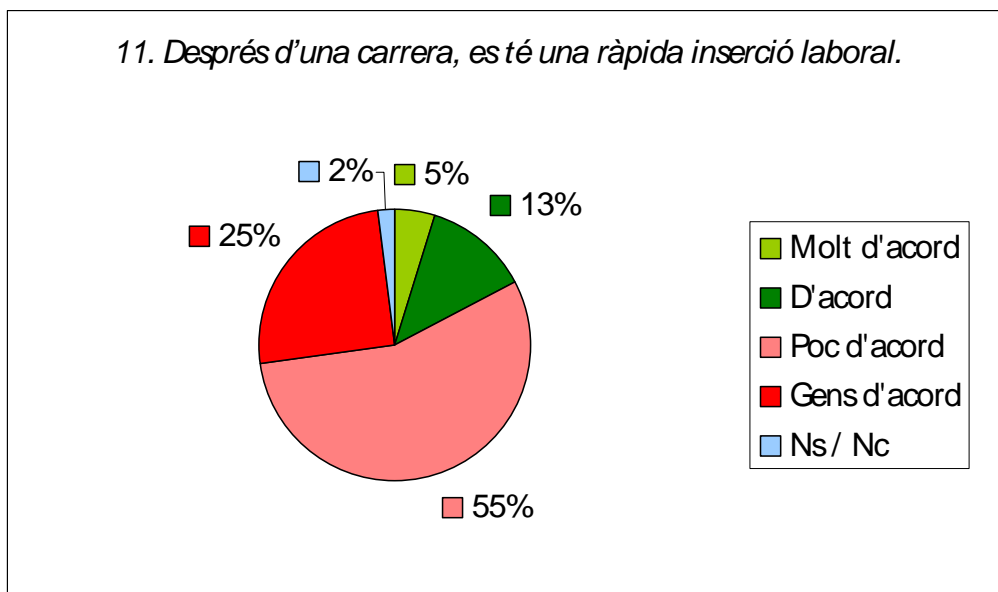

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (80%) ha respost que no estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que després de la ESO no estàs preparat per exercir un ofici, sumant el 35% que contesten que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 45% que hi estan poc d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (20%) està d'acord amb l'afirmació, i podem dir que consideren que després de la ESO estàs preparat per exercir un ofici, sumant un 5% dels enquestats que estan molt d'acord amb l'afirmació i un 15% que hi està d'acord. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la satisfacció envers la ESO és baixa, ja que la majoria creu que al acabar-la no pots exercir un ofici correctament.

Qüestió 11: Després d'una carrera, es té una ràpida inserció laboral.

Els resultats obtinguts en la onzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 7 (5%)
- D'acord: 19 (13%)
- Poc d'acord: 83 (55%)
- Gens d'acord: 38 (25%)
- Ns / Nc: 3 (2%)

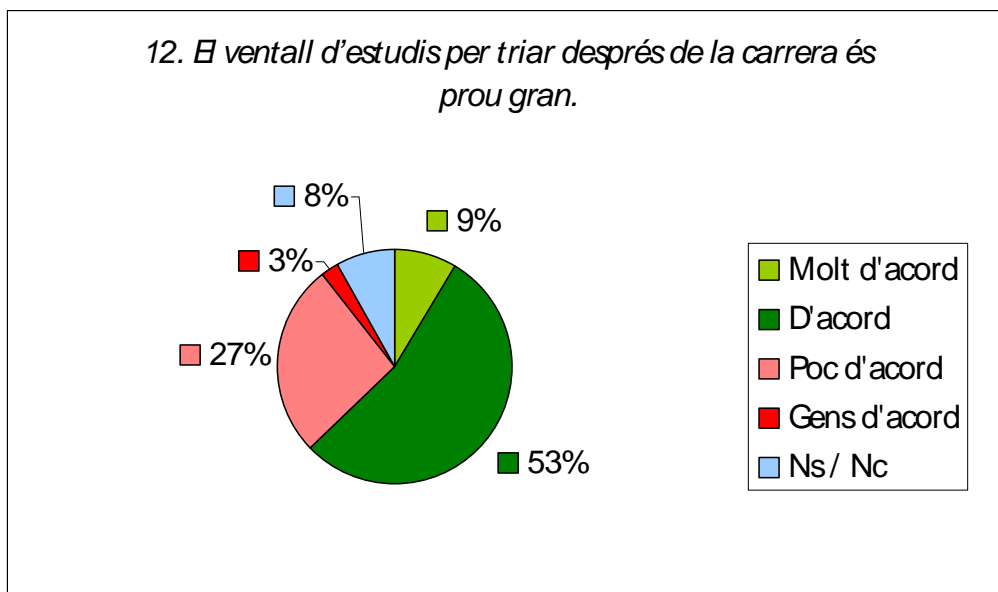

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (80%) ha respost que no estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que després d'una carrera no es té una ràpida inserció laboral, sumant el 25% que contesten que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 55% que hi estan poc d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (18%) està d'acord amb l'afirmació, i podem dir que consideren que després d'una carrera es té una ràpida inserció laboral, sumant un 5% dels enquestats que estan molt d'acord amb l'afirmació i un 13% que hi està d'acord. Un 2% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la satisfacció envers les carreres universitàries en general és baixa, ja que la majoria creu que al acabar-la no tens una ràpida inserció laboral.

Qüestió 12: El ventall d'estudis per triar després de la carrera és prou gran.

Els resultats obtinguts en la dotzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 13 (9%)
- D'acord: 81 (53%)
- Poc d'acord: 40 (27%)
- Gens d'acord: 4 (3%)
- Ns / Nc: 12 (8%)

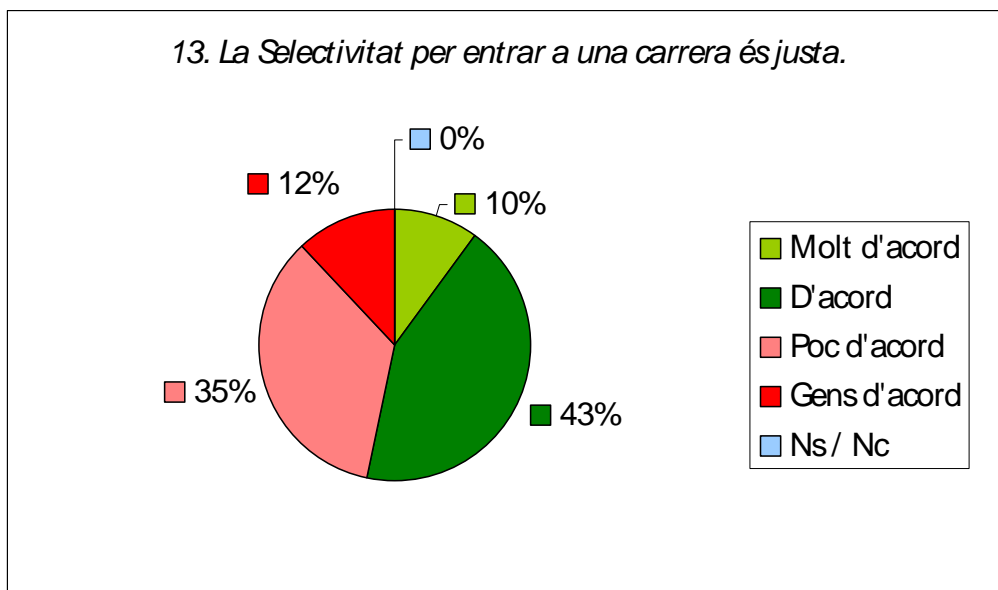

En el gràfic, podem observar que més de la meitat dels enquestats (62%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que el ventall d'estudis post-universitaris és prou ampli, sumant el 9% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 53% que hi estan d'acord. Una quarta part dels enquestats aproximadament (30%), no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 27% que hi està poc d'acord i un 3% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que no hi ha prou ventall d'estudis per triar després de la carrera. Un 8% dels enquestats no han respost la qüestió. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la majoria opinen que el ventall d'estudis per triar després de la carrera, generalment màsters, és prou gran.

Qüestió 13: La Selectivitat per entrar a una carrera és justa.

Els resultats obtinguts en la tretzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 15 (10%)
- D'acord: 65 (43%)
- Poc d'acord: 52 (35%)
- Gens d'acord: 18 (12%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

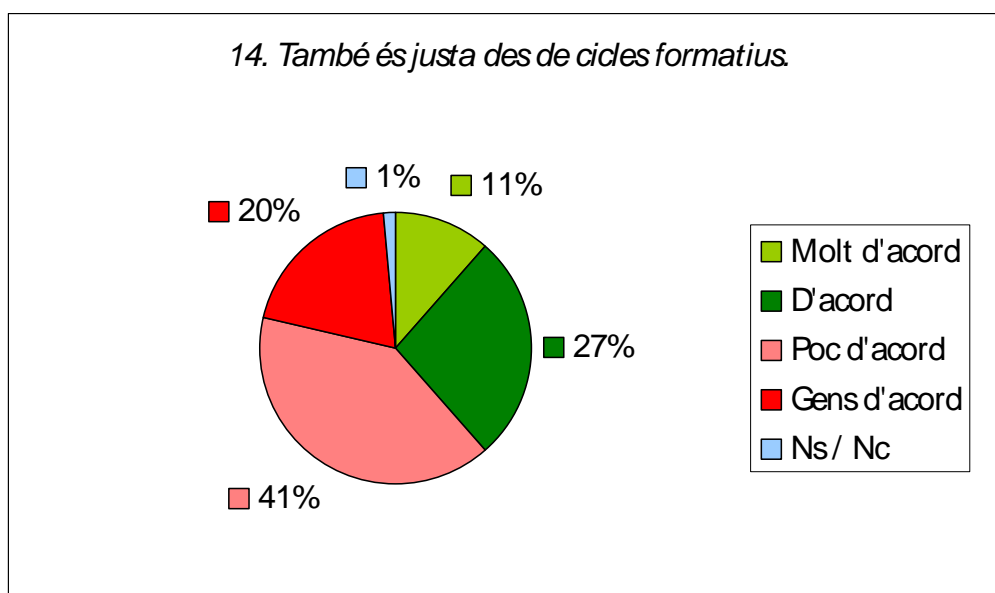

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 53% sumant el 10% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 43% que hi estan d'acord, diuen que creuen que la Selectivitat per entrar a la carrera és justa. Un 35% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 12% diu que no hi està gens d'acord, per tant, en total un 47% dels enquestats creu que la Selectivitat no és justa. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (53%) contesta que considera la Selectivitat justa, i aproximadament l'altra meitat (47%) la considera injusta.

Qüestió 14: També és justa des de cicles formatius.

Els resultats obtinguts en la catorzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 17 (11%)
- D'acord: 41 (27%)
- Poc d'acord: 60 (41%)
- Gens d'acord: 30 (20%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

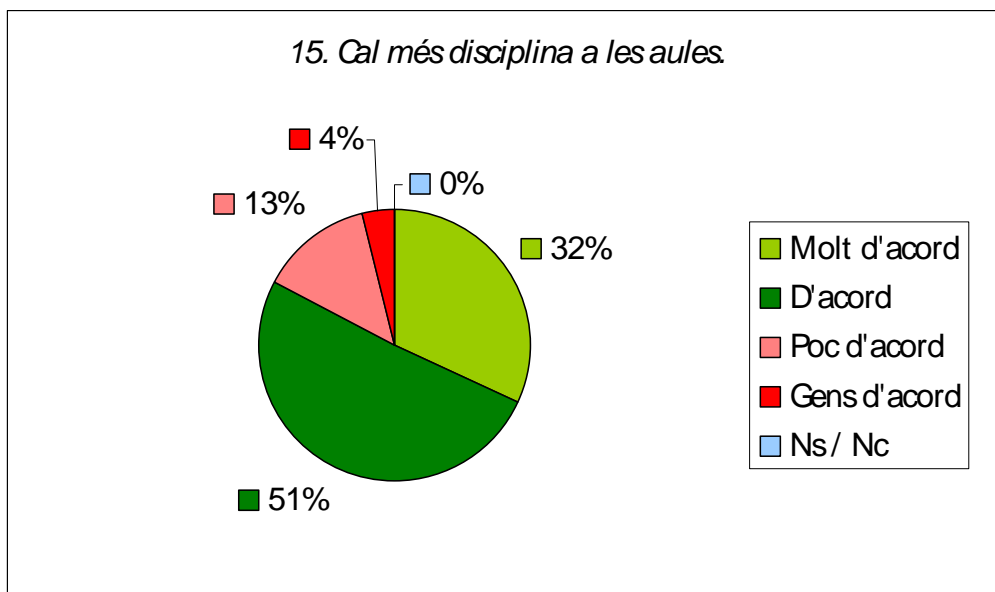

Podem observar que menys de la meitat dels enquestats, un 38% sumant el 11% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 27% que hi estan d'acord, diuen que creuen que la Selectivitat per entrar a la carrera també és justa des de cicles formatius. Un 41% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 20% diu que no hi està gens d'acord, per tant, en total un 61% dels enquestats creu que la Selectivitat no és justa des de cicles formatius. Un 1% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que les respostes estan dividides, tot i que una majoria dels enquestats (61%) contesta que la manera com es realitza la Selectivitat per entrar a una carrera universitària des de cicles formatius és injusta.

Qüestió 15: Cal més disciplina a les aules.

Els resultats obtinguts en la quinzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 48 (32%)
- D'acord: 76 (51%)
- Poc d'acord: 20 (13%)
- Gens d'acord: 6 (4%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

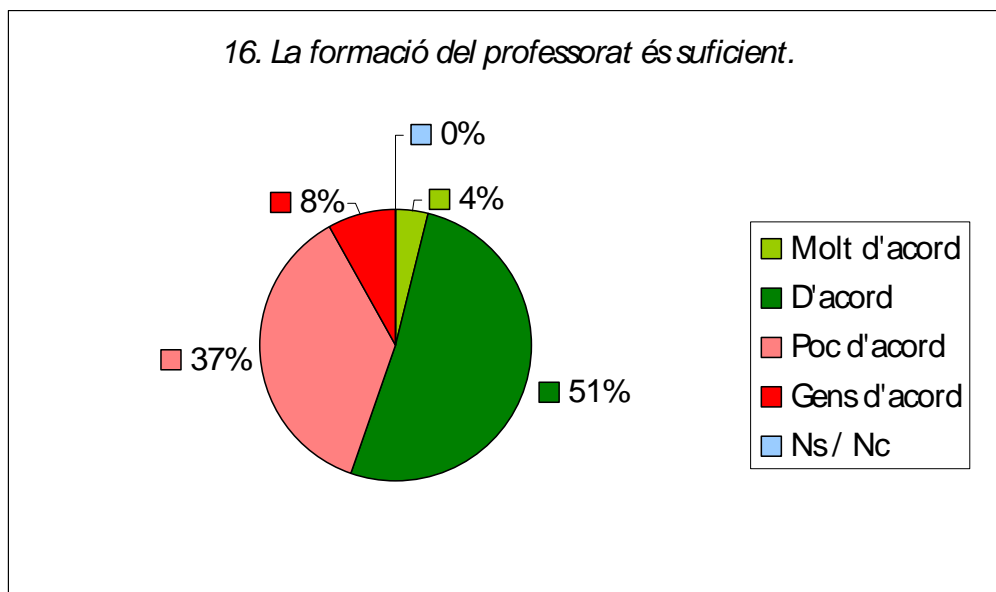

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (83%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que cal més disciplina a les aules, sumant el 32% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 51% que hi estan d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (17%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 13% que hi està poc d'acord i un 4% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que la disciplina a les aules ja és suficient. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la disciplina és un punt feble que cal promoure dins les aules.

Qüestió 16: La formació del professorat és suficient.

Els resultats obtinguts en la setzena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 6 (4%)
- D'acord: 77 (51%)
- Poc d'acord: 55 (37%)
- Gens d'acord: 12 (8%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

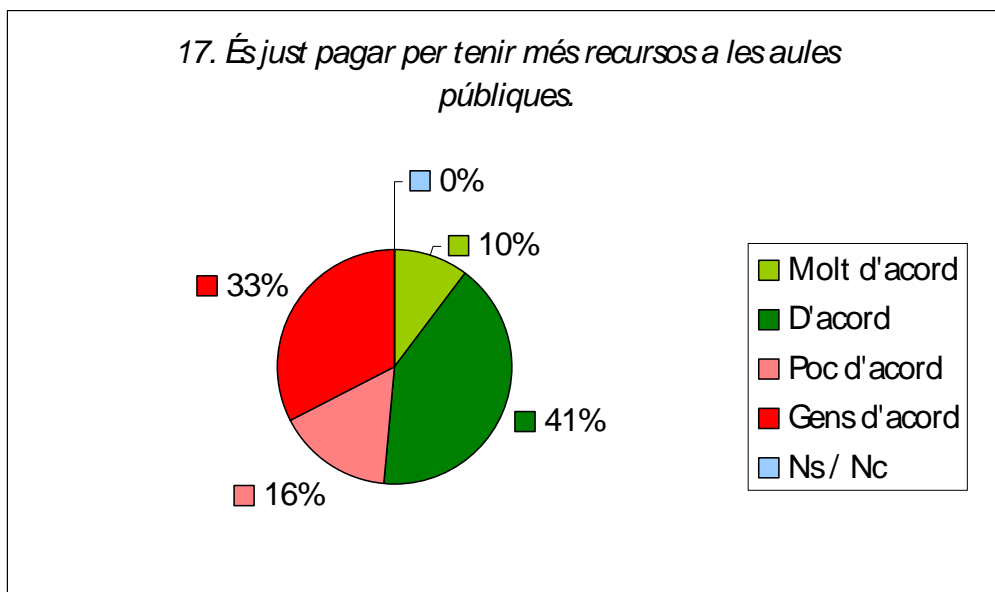

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 55% sumant el 4% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 51% que hi estan d'acord, consideren que la formació del professorat és suficient. Un 37% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 8% diu que no hi està gens d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (55%) contesta que considera la formació del professorat suficient i aproximadament l'altra meitat (45%) contesta que la considera insuficient.

Qüestió 17: És just pagar per tenir més recursos a les aules públiques.

Els resultats obtinguts en la dissetena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 14 (10%)
- D'acord: 57 (41%)
- Poc d'acord: 22 (16%)
- Gens d'acord: 45 (33%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

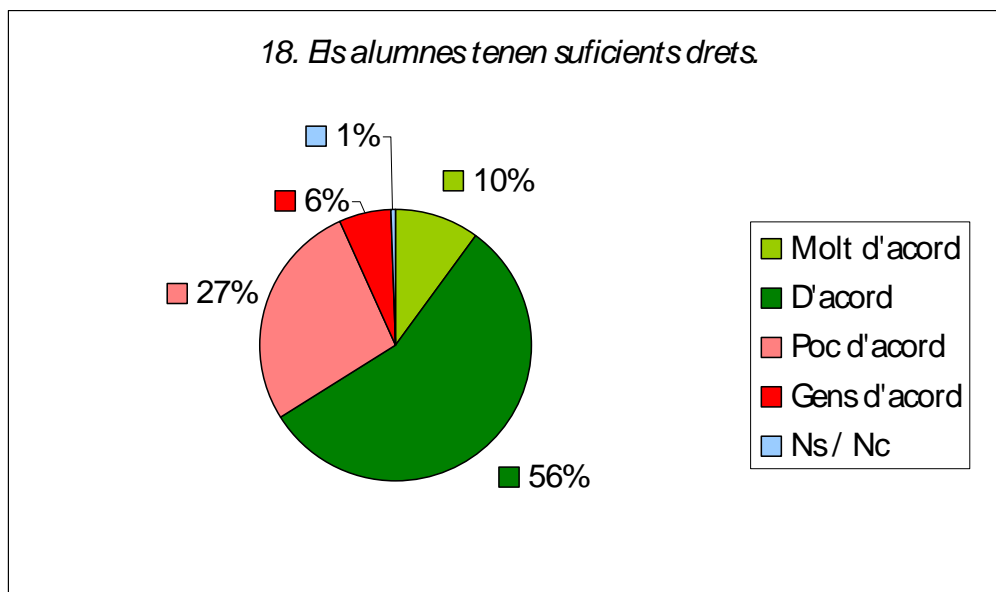

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 51% sumant el 10% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 41% que hi estan d'acord, consideren que és just pagar per tenir més recursos a les aules públiques. Un 16% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 33% diu que no hi està gens d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (51%) contesta que és just pagar per tenir més recursos a les aules públiques i aproximadament l'altra meitat (49%) contesta és injust.

Qüestió 18: Els alumnes tenen suficients drets.

Els resultats obtinguts en la divuitena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 15 (10%)
- D'acord: 84 (56%)
- Poc d'acord: 41 (27%)
- Gens d'acord: 9 (6%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

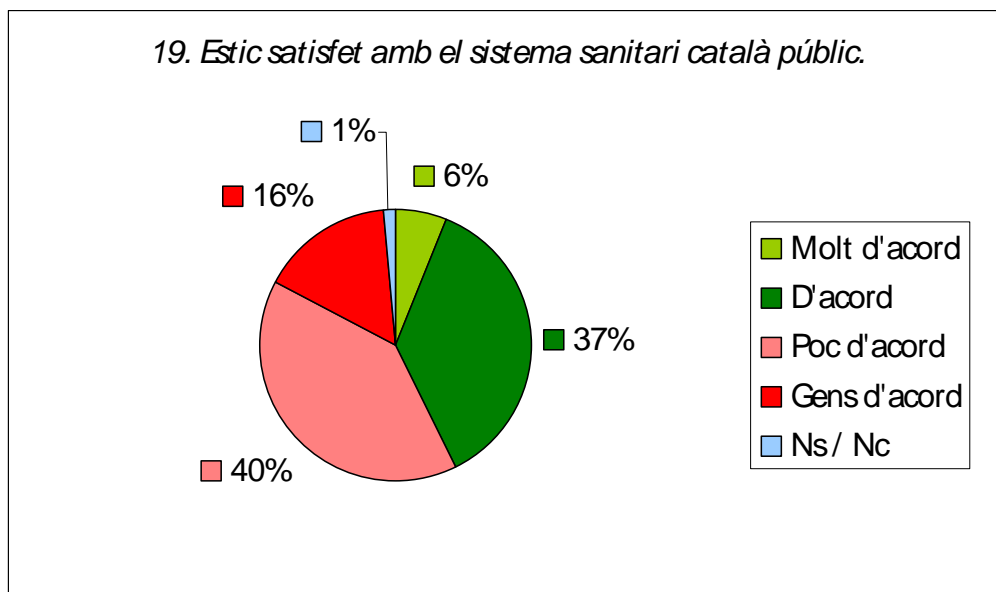

En el gràfic, podem observar que més de la meitat dels enquestats (66%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que els alumnes tenen suficients drets, sumant el 10% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 56% que hi estan d'acord. Una quarta part dels enquestats aproximadament (33%), no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 27% que hi està poc d'acord i un 6% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que els alumnes no tenen suficients drets. Un 1% dels enquestats no han respost la qüestió. Per tant, podem veure que, segons els enquestats, els drets que tenen actualment els alumnes ja són suficients.

Qüestió 19: Estic satisfet amb el sistema sanitari català públic.

Els resultats obtinguts en la dinovena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 9 (6%)
- D'acord: 55 (37%)
- Poc d'acord: 60 (40%)
- Gens d'acord: 24 (16%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

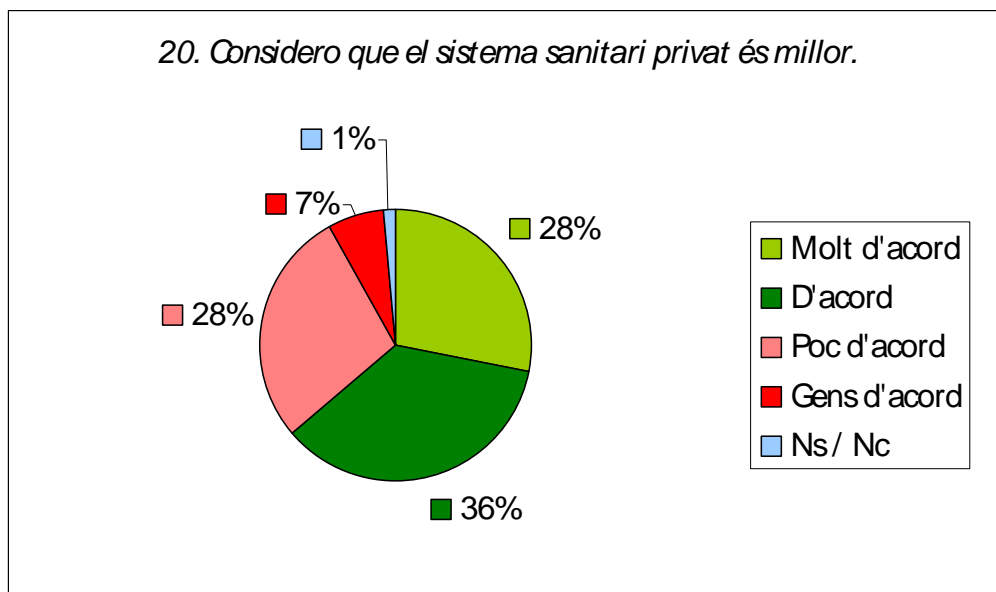

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 56% sumant el 16% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 40% que hi estan poc d'acord, diuen que no consideren que el sistema sanitari català públic sigui satisfactori. Un 37% diu que està d'acord amb l'afirmació i un 6% diu que hi està molt d'acord. Un 1% dels enquestats no ha respost a la qüestió. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (56%) contesta que no està satisfet amb el sistema sanitari, i aproximadament l'altra meitat (46%) contesta que si que hi està satisfet.

Qüestió 20: Considero que el sistema sanitari privat és millor.

Els resultats obtinguts en la vintena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 42 (28%)
- D'acord: 54 (36%)
- Poc d'acord: 42 (28%)
- Gens d'acord: 10 (7%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

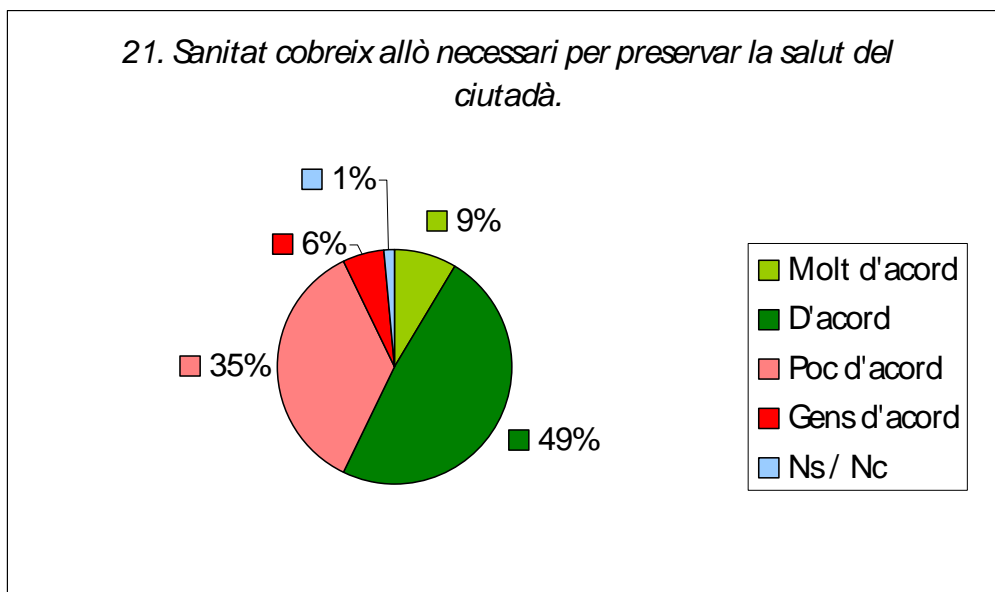

En el gràfic, podem observar que més de la meitat dels enquestats (64%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que el sistema sanitari privat és millor, sumant el 28% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 36% que hi estan d'acord. Una quarta part dels enquestats aproximadament (35%), no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 28% que hi està poc d'acord i un 7% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que el sistema sanitari públic és millor. Un 1% dels enquestats no han respost la qüestió. Per tant, podem veure que, segons els enquestats, el sistema sanitari privat és millor que el públic.

Qüestió 21: Sanitat cobreix allò necessari per preservar la salut del ciutadà.

Els resultats obtinguts en la vint-i-unena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 13 (9%)
- D'acord: 73 (49%)
- Poc d'acord: 53 (35%)
- Gens d'acord: 9 (6%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

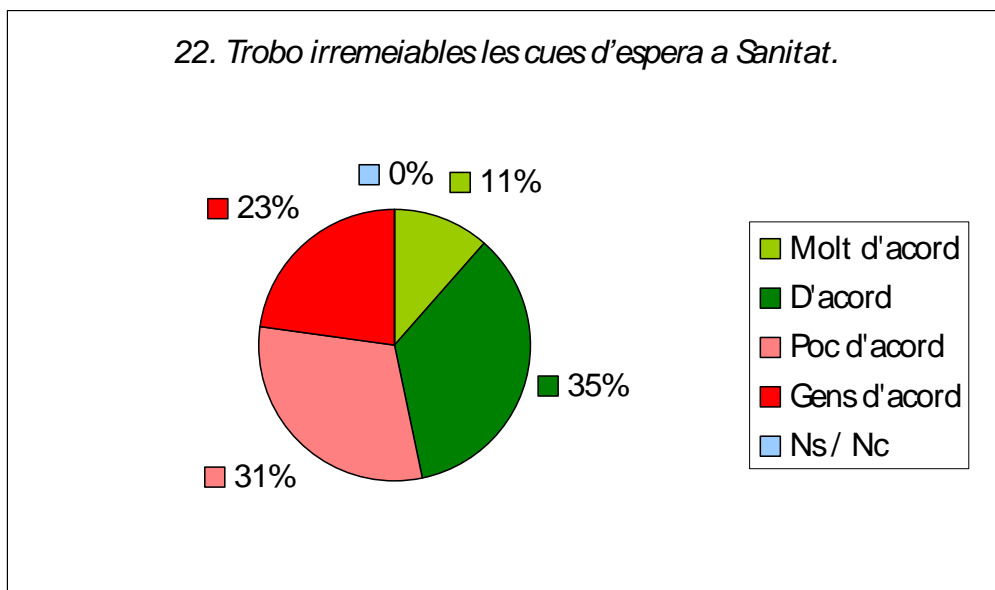

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 58% sumant el 9% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 49% que hi estan d'acord, consideren que la cobertura sanitària és suficient. Un 35% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 6% diu que no hi està gens d'acord. Un 1% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (58%) contesta que Sanitat cobreix allò necessari per preservar la salut del ciutadà, i aproximadament l'altra meitat (41%) contesta que no ho cobreix.

Qüestió 22: Trobo irremeiables les cues d'espera a Sanitat.

Els resultats obtinguts en la vint-i-dosena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 17 (11%)
- D'acord: 53 (35%)
- Poc d'acord: 46 (31%)
- Gens d'acord: 34 (23%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

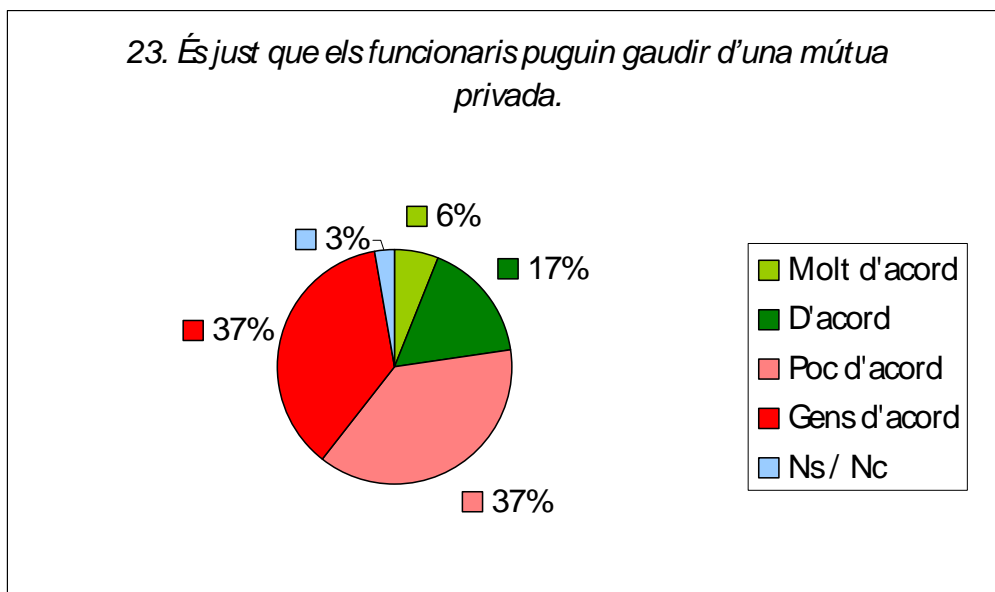

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 54% sumant el 23% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 31% que hi estan poc d'acord, diuen que no troben irremeiables les cues d'espera a Sanitat. Un 35% diu que està d'acord amb l'afirmació i un 11% diu que hi està molt d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (56%) contesta que les cues d'espera es podrien solucionar, i aproximadament l'altra meitat (46%) contesta que no es podrien solucionar.

Qüestió 23: És just que els funcionaris puguin gaudir d'una mútua privada.

Els resultats obtinguts en la vint-i-tresena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 9 (6%)
- D'acord: 25 (17%)
- Poc d'acord: 57 (37%)
- Gens d'acord: 55 (37%)
- Ns / Nc: 4 (3%)

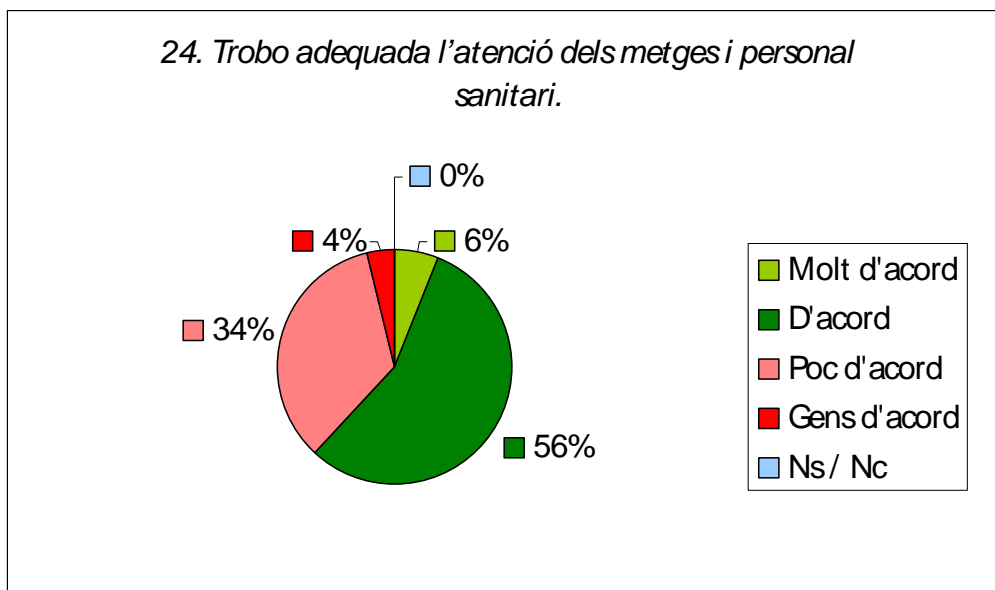

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (74%) ha respost que no estan d'acord amb la afirmació, per tant, creuen que no és just que els funcionaris puguin gaudir d'una mútua privada, sumant el 37% que contesten que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 37% que hi estan poc d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (23%) està d'acord amb l'afirmació, i podem dir que consideren que sí que és just que els funcionaris puguin gaudir-ne, sumant un 6% dels enquestats que estan molt d'acord amb l'afirmació i un 17% que hi està d'acord. Un 4% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que, entre els enquestats, la opinió respecte el fet de que els funcionaris puguin gaudir d'una mútua privada és desfavorable.

Qüestió 24: Trobo adequada l'atenció dels metges i personal sanitari.

Els resultats obtinguts en la vint-i-quatrena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 9 (6%)
- D'acord: 84 (56%)
- Poc d'acord: 51 (34%)
- Gens d'acord: 6 (4%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

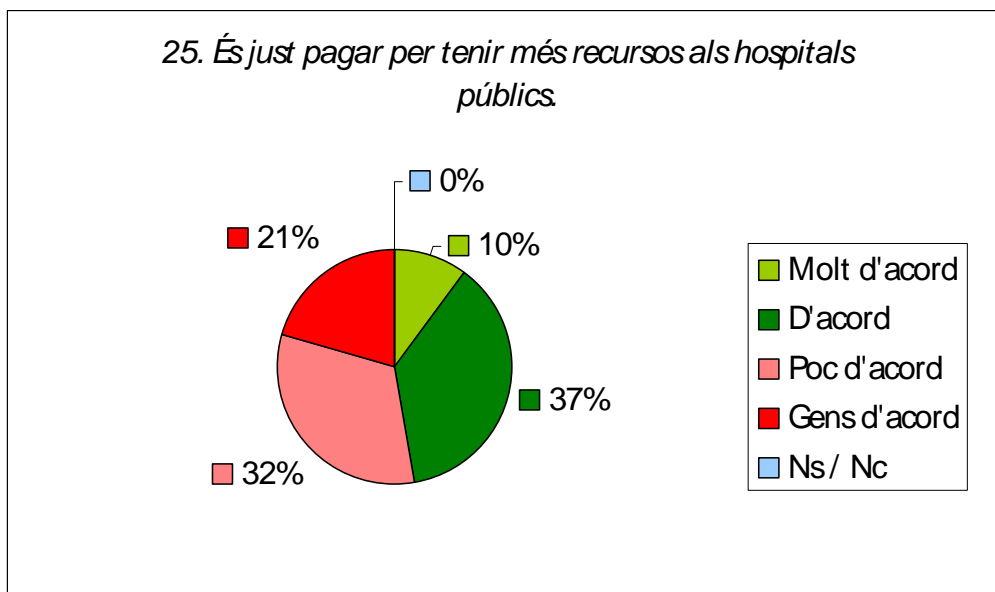

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 62% sumant el 6% que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 56% que hi estan d'acord, consideren que l'atenció dels metges i personal sanitari és adequada. Un 34% diu que està poc d'acord amb l'afirmació i un 4% diu que no hi està gens d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan força dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (62%) contesta que l'atenció dels metges és correcta, i aproximadament l'altra meitat (38%) contesta que és inadequada.

Qüestió 25: És just pagar per tenir més recursos als hospitals públics.

Els resultats obtinguts en la vint-i-cinquena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 15 (10%)
- D'acord: 56 (37%)
- Poc d'acord: 48 (32%)
- Gens d'acord: 31 (21%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

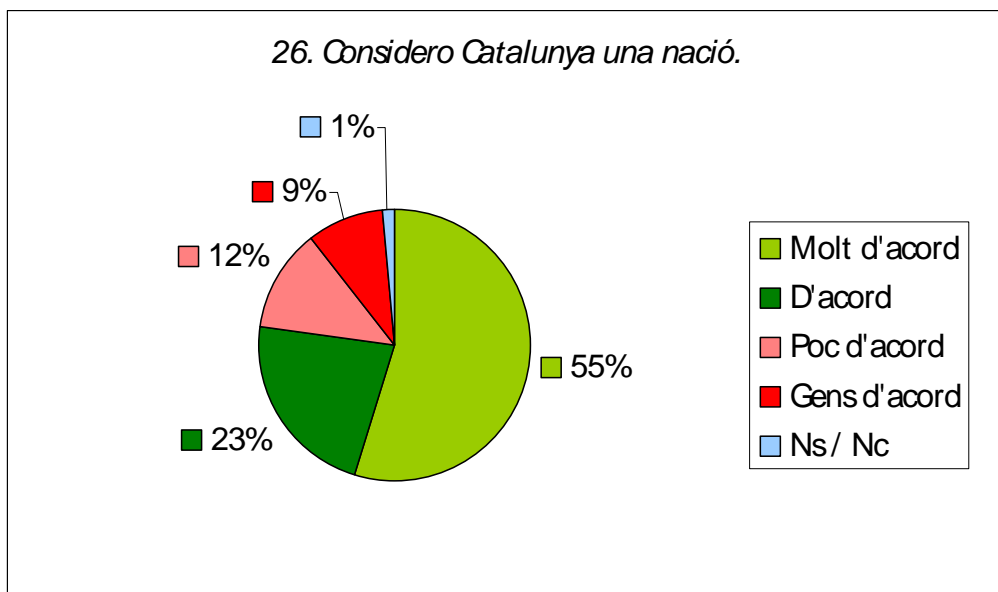

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 53% sumant el 21% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 32% que hi estan poc d'acord, diuen que és injust pagar per tenir més recursos als hospitals públics. Un 37% diu que està d'acord amb l'afirmació i un 10% diu que hi està molt d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (53%) contesta que seria just pagar per tenir més recursos als hospitals públics, i aproximadament l'altra meitat (47%) contesta que seria injust.

Qüestió 26: Considero Catalunya una nació.

Els resultats obtinguts en la vint-i-sisena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 82 (55%)
- D'acord: 34 (23%)
- Poc d'acord: 18 (12%)
- Gens d'acord: 14 (9%)
- Ns / Nc: 2 (1%)

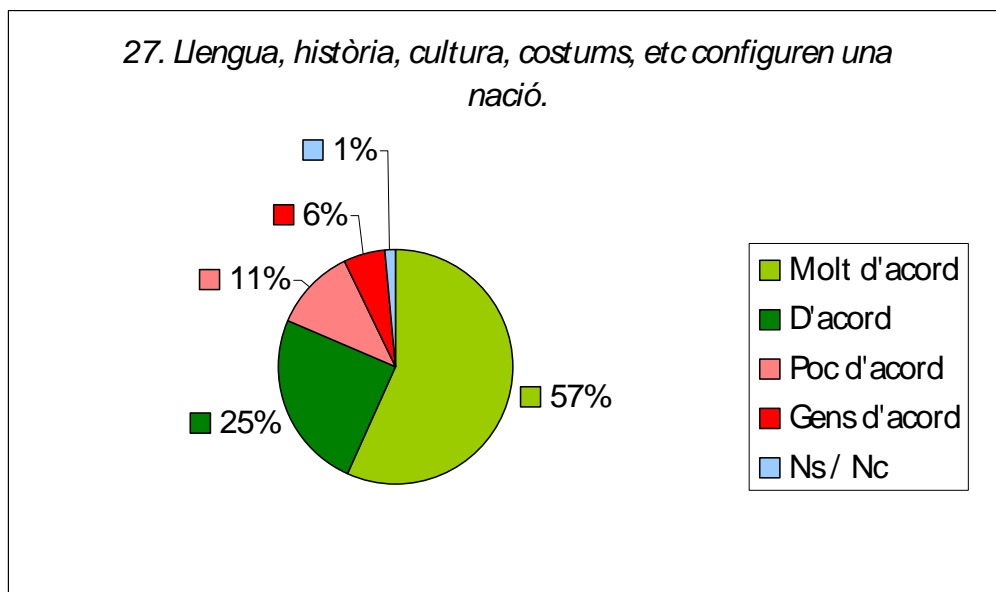

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (78%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, consideren Catalunya una nació, sumant el 55% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 23% que hi estan d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (21%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 12% que hi està poc d'acord i un 9% que no hi està gens d'acord, i podem dir que consideren que Catalunya no és nació. Un 1% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que els enquestats consideren molt majoritàriament que Catalunya és una nació.

Qüestió 27: Llengua, història, cultura, costums, etc configuren una nació.

Els resultats obtinguts en la vint-i-setena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 85 (57%)
- D'acord: 37 (25%)
- Poc d'acord: 17 (11%)
- Gens d'acord: 9 (6%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

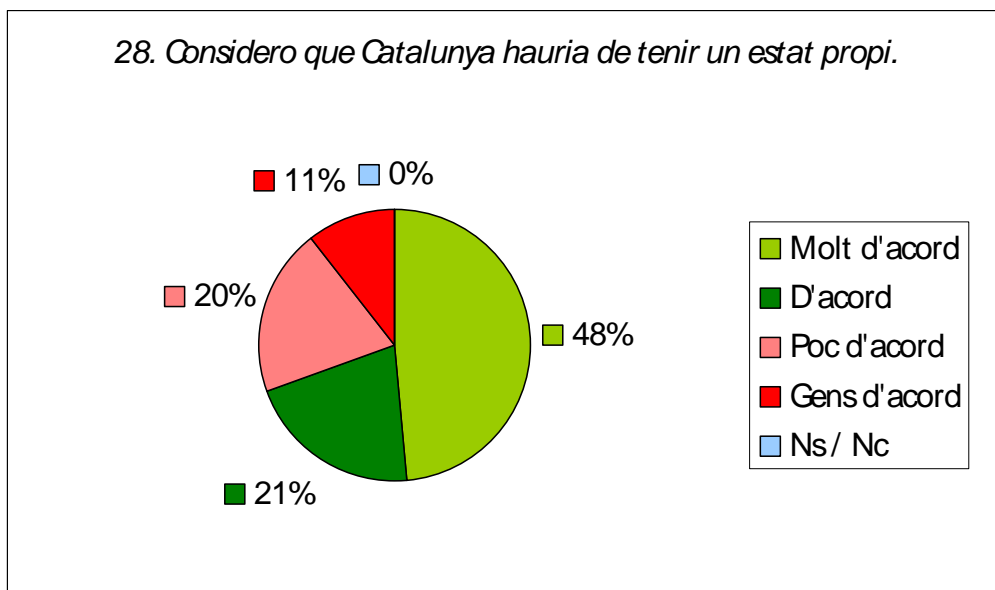

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (82%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, consideren que una nació està configurada per elements com la llengua, la història, la cultura, els costums, etc, sumant el 57% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 25% que hi estan d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (17%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 11% que hi està poc d'acord i un 6% que no hi està gens d'acord, i podem dir que creuen que aquests elements no configuren una nació. Un 1% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que els enquestats consideren molt majoritàriament que una nació és configurada per els elements esmentats.

Qüestió 28: Considero que Catalunya hauria de tenir un estat propi.

Els resultats obtinguts en la vint-i-vuitena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 73 (48%)
- D'acord: 31 (21%)
- Poc d'acord: 30 (20%)
- Gens d'acord: 16 (11%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

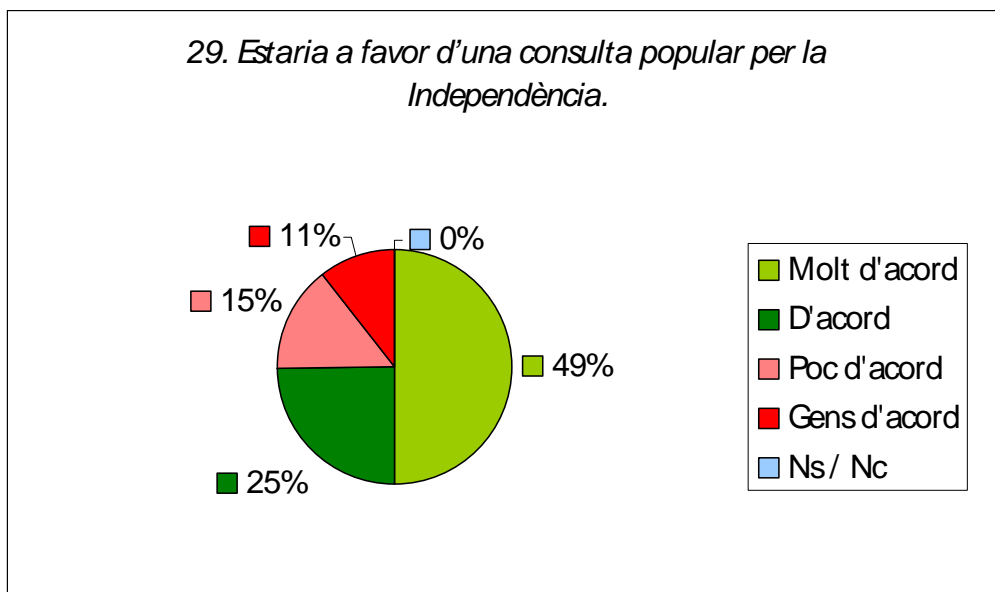

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (69%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, consideren que Catalunya hauria de tenir un estat propi, sumant el 48% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 21% que hi estan d'acord. Més d'una quarta part dels enquestats (31%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 20% que hi està poc d'acord i un 11% que no hi està gens d'acord, i podem dir que no creuen que Catalunya hagi de tenir un estat propi. Per tant, podem veure que els enquestats consideren molt majoritàriament que Catalunya hauria de ser independent, és a dir, tenir un estat propi.

Qüestió 29: Estaria a favor d'una consulta popular per la Independència.

Els resultats obtinguts en la vint-i-novena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 75 (49%)
- D'acord: 37 (25%)
- Poc d'acord: 22 (15%)
- Gens d'acord: 16 (11%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

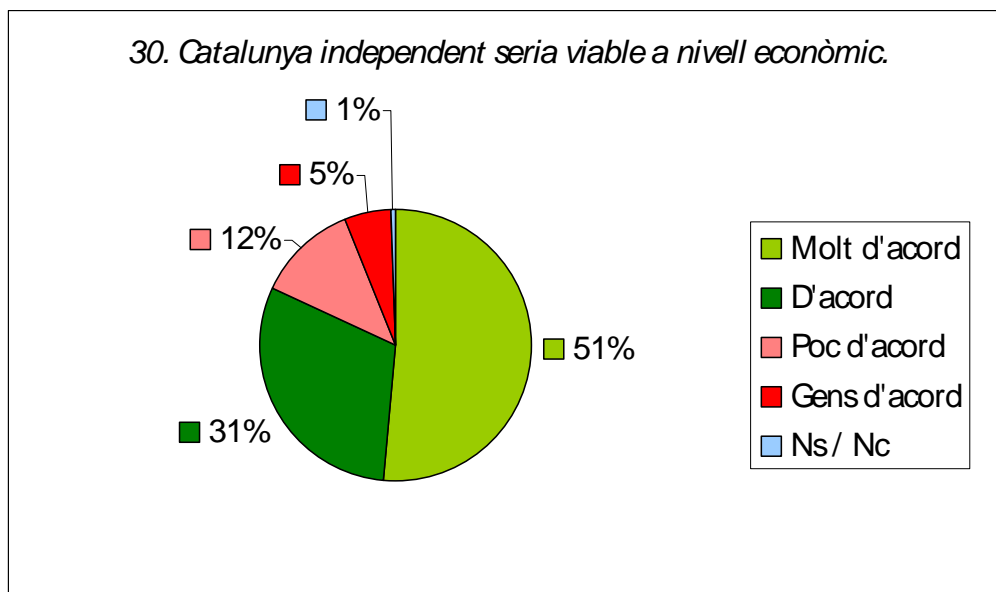

En el gràfic, podem observar que gairebé $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (74%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, estarien a favor d'una consulta popular per la Independència, sumant el 49% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 25% que hi estan d'acord. Més d'una quarta part dels enquestats (26%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 15% que hi està poc d'acord i un 11% que no hi està gens d'acord, i podem dir que no voldrien que es celebrés aquesta consulta popular. Per tant, podem veure que els enquestats, molt majoritàriament, recolzarien una consulta popular a favor de la Independència.

Qüestió 30: Catalunya independent seria viable a nivell econòmic.

Els resultats obtinguts en la trentena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 77 (51%)
- D'acord: 46 (31%)
- Poc d'acord: 18 (12%)
- Gens d'acord: 8 (5%)
- Ns / Nc: 1 (1%)

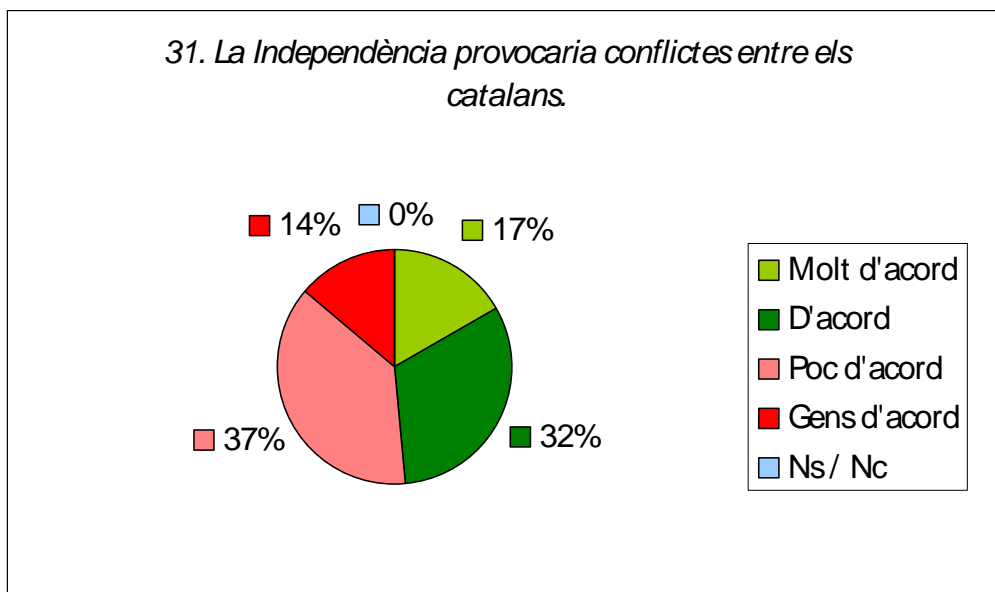

En el gràfic, podem observar que més de $\frac{3}{4}$ parts dels enquestats (82%) ha respost que estan d'acord amb la afirmació, per tant, consideren que Catalunya independent seria viable a nivell econòmic, sumant el 51% que contesten que estan molt d'acord amb l'afirmació i el 31% que hi estan d'acord. Menys d'una quarta part dels enquestats (17%) no està d'acord amb l'afirmació, sumant un 12% que hi està poc d'acord i un 5% que no hi està gens d'acord, i podem dir que creuen que no seria viable. Un 1% dels enquestats no ha respost la qüestió. Per tant, podem veure que els enquestats, molt majoritàriament, creuen que l'economia catalana es veuria afectada positivament si Catalunya fos proclamada independent.

Qüestió 31: La Independència provocaria conflictes entre els catalans.

Els resultats obtinguts en la trenta-unena afirmació van ser:

- Molt d'acord: 25 (17%)
- D'acord: 48 (32%)
- Poc d'acord: 56 (37%)
- Gens d'acord: 21 (14%)
- Ns / Nc: 0 (0%)

Podem observar que més de la meitat dels enquestats, un 51% sumant el 14% que no estan gens d'acord amb l'afirmació i el 37% que hi estan poc d'acord, diuen que la Independència no provocaria conflictes socials. Un 32% diu que està d'acord amb l'afirmació i un 17% diu que hi està molt d'acord. Per tant, podem veure que les respostes estan molt dividides, i que aproximadament la meitat dels enquestats (51%) contesta que hi hauria conflictes entre els catalans si Catalunya fos independent, i aproximadament l'altra meitat (49%) contesta que no n'hi hauria.

Qüestió 32: Si creus que l'educació no ha de ser obligatòria fins als 16 anys, quina edat proposaries?

Les respostes donades a la trenta-dosena pregunta van ser les següents:

- 18 anys: 29 persones
- 14 anys: 23 persones
- 15 anys: 3 persones
- 17 anys: 2 persones

En general, podem dir que la majoria de persones que van contestar la pregunta proposen els 18 anys o els 14 anys com a edat en la que finalitzar l'educació obligatòria. Per tant, podem veure que hi ha un clar desacord.

Qüestió 33: Si creus que el ventall d'estudis després de la ESO no és prou ample, indica què afegiries. Quines modalitats de Batxillerat canviaries?

Les respostes donades, en aquest apartat, a la trenta-tresena pregunta van ser les següents:

- Eliminar assignatures obligatòries per a totes les modalitats, com ara filosofia, història o ciències per el món contemporani: 8 persones
- Lliure elecció de les matèries: 7 persones
- Més matèries per a triar: 6 persones
- Més especialització: 5 persones
- Més accés al Batxillerat artístic: 3 persones
- Més durada del Batxillerat: 2 persones
- Incloure formació professional: 1 persona

I de CFGM i CFGS?

Les respostes donades, en aquest apartat, a la trenta-tresena pregunta van ser les següents:

- Més varietat d'assignatures: 4 persones
- Més exigència: 4 persones
- Més orientació laboral: 2 persones
- Més durada dels cicles: 2 persones
- Més places per els cicles: 1 persona
- Menys privatització dels cicles: 1 persona

I de Graus Universitaris?

Les respostes donades, en aquest apartat, a la trenta-tresena pregunta van ser les següents:

- Accés més fàcil a les carreres: 2 persones
- Més especialització en les carreres: 1 persona
- Més varietat de carreres: 1 persona
- Més carreres de l'àmbit artístic: 1 persona
- Menys privatització de les carreres: 1 persona
- Més repartiment arreu del territori: 1 persona

La varietat de respostes donades en aquesta pregunta ha estat alta, però totes les propostes han estat donades per un nombre petit de persones.

Qüestió 34: Si no et sembla just el sistema de tall per entrar a la Universitat, com ho milloraries?

Les respostes donades a la trenta-quatre pregunta van ser les següents:

- Igualtat d'exigència a Batxillerat i Cicles Formatius: 10 persones
- Oferir més places per poder baixar la nota de tall: 9 persones
- Donar més importància a la nota de Batxillerat o del Cicle: 9 persones
- Canvi en les ponderacions de les assignatures per la nota: 6 persones
- Centrar l'entrada de l'estudiant a la Universitat a la seva vocació: 4 persones
- Eliminació de la selectivitat: 3 persones
- Fer només proves de les matèries optatives: 2 persones
- Fer proves per veure el perfil de l'alumne: 2 persones
- Fer proves més específiques per cada àmbit o carrera: 2 persones
- Menys exigència en la Selectivitat: 1 persona
- Prioritat per els alumnes catalans: 1 persona
- Valorar més la redacció i la comprensió lectora: 1 persona
- Valorar més les matemàtiques: 1 persona
- Més exigència en la Selectivitat: 1 persona
- Més preparació prèvia a la Selectivitat: 1 persona
- Donar més importància a la nota de Selectivitat: 1 persona

Les respostes més donades demanaven igualtat d'exigència a Batxillerat i Cicles, més places a les carreres i donar més importància a la nota de Batxillerat o Cicles.

Qüestió 35: Afegeix aquí qualsevol queixa, proposta de millora o suggeriment respecte el sistema educatiu català.

Les respostes donades a la trenta-cinquena pregunta van ser les següents:

- Més material escolar: 27 persones
- Professorat més qualificat: 22 persones
- Millors instal·lacions: 19 persones
- Més professorat: 16 persones
- Més especialització en els estudis pre-universitaris: 11 persones
- Orientació acadèmica per l'alumnat: 7 persones
- Eliminació del treball de recerca: 5 persones
- Més disciplina a les aules: 4 persones
- Més importància del català: 4 persones
- Donar incentius acadèmics: 3 persones
- Més utilització de les noves tecnologies: 3 persones
- Fer els estudis més pràctics: 2 persones
- Canvi en l'actitud de l'estudiant a una millor disposició: 2 persones
- Fer una línia catalana i una castellana: 2 persones
- Reduir la diferència entre la ESO i el Batxillerat: 1 persona
- Més personalització dels estudis: 1 persona
- Fer la tria de la carrera independentment del Batxillerat cursat: 1 persona
- Més facilitats pels afectats per trastorns d'aprenentatge: 1 persona
- Més importància de les llengües estrangeres: 1 persona
- Més privatització a les escoles: 1 persona
- Fer Educació Física a 2n de Batxillerat: 1 persona
- Oferir més beques: 1 persona
- Donar els llibres gratuïtament als alumnes: 1 persona
- Igualtat d'exigència a tots els centres: 1 persona
- Oferir més aules per immigrants: 1 persona
- Compaginar els estudis amb pràctiques remunerades: 1 persona
- Més desdoblaments a les aules: 1 persona

Les respostes més donades han estat les que demanaven més material escolar, un professorat més qualificat o més professorat i millors instal·lacions.

Qüestió 36: Indica si creus que hi ha algun aspecte que la Sanitat Pública no cobreix i creus que és necessari per preservar la salut del ciutadà.

Les respostes donades a la trenta-sisena pregunta van ser les següents:

- Més rapidesa en efectuar les visites: 12 persones
- Odontologia, aparells com ferros, etc: 6 persones
- Qualsevol aspecte que afecti la salut del ciutadà: 3 persones
- Qualsevol aspecte que afecti una estètica mínima: 3 persones
- Oftalmologia, ulleres, lents de contacte, etc: 3 persones
- Ginecologia: 2 persones
- La majoria de medicaments: 2 persones
- Cures per a malalties minoritàries: 1 persona

La resposta més donada no demanava que la Sanitat Pública cobrés algun aspecte que no cobreix fins ara, sinó que demanava més rapidesa en efectuar les visites a hospitals, metges, etc.

Qüestió 37: Com solucionaríes les llargues cues d'espera que es produeixen en els hospitals?

Les respostes donades a la trenta-setena pregunta van ser les següents:

- Més personal mèdic: 58 persones
- Més hospitals i instal·lacions: 28 persones
- Canvi d'actitud en el pacient, no anar al metge per qualsevol cosa: 15 persones
- Millor organització dels hospitals i centres mèdics: 14 persones
- Prioritzar les urgències: 12 persones
- Pagar un mínim significatiu per cada visita: 9 persones
- Aturar les retallades a Sanitat: 7 persones
- Demanar hora de visita amb antelació: 3 persones
- Més especialització dels metges: 3 persones
- Evitar la privatització de centres mèdics: 1 persona
- Pujar els impostos del ciutadà: 1 persona
- Reduir els descansos dels metges: 1 persona
- Fer torns de treball més breus per als metges: 1 persona

Les respostes més donades demanaven més personal mèdic i més hospitals i instal·lacions per resoldre les llargues cues d'espera que es produeixen a la Sanitat Pública catalana.

Qüestió 38: Afegeix aquí qualsevol queixa, proposta de millora o suggeriment respecte el sistema sanitari català.

Les respostes donades a la trenta-vuitena pregunta van ser les següents:

- Més personal mèdic: 34 persones
- Més material sanitari i instal·lacions: 21 persones
- Reduir les cues d'espera: 8 persones
- Més cobertura sanitària: 8 persones
- Més eficiència del personal: 8 persones
- Invertir més en recerca i desenvolupament: 7 persones
- Pujar el sou al personal mèdic: 3 persones
- Més atenció a les lesions: 1 persona
- Retallar en el menjar dels hospitals: 1 persona
- Fer un ús més productiu de les ambulàncies: 1 persona
- Abolir el sistema sanitari públic i utilitzar només el privat: 1 persona
- Recolzar la medecina alternativa: 1 persona

Les respostes més donades demanaven més personal mèdic i més material sanitari i instal·lacions per millorar el sistema sanitari català.

Qüestió 39: Quins d'aquests elements creus que configuren la nació?

Les respostes donades a la trenta-novena pregunta van ser les següents:

- Llengua: 114 persones
- Cultura: 108 persones
- Costums i tradicions: 108 persones
- Història: 102 persones
- Economia: 45 persones

En general, els enquestats opinen que tots els ítems proposats, exceptuant potser l'economia, configuren una nació.

Qüestió 40: Indica, segons tu, com s'arribaria a la Independència de Catalunya.

Les respostes donades a la quarantena pregunta van ser les següents:

- Negociant amb la Unió Europea: 71 persones
- Fent una declaració unilateral per part de la Generalitat: 44 persones
- Negociant amb el govern espanyol: 37 persones

CATALUNYA, QUO VADIS?

- Fent un cop d'estat: 12 persones
- Modificant la Constitució i fent un referèndum dirigit a la població: 4 persones
- Fent una revolta i boicot pacífics contra Espanya: 2 persones
- Pactant amb grans potències com els EUA o la ONU: 2 persones
- Negociant amb representants independentistes del govern: 1 persona

Segons els enquestats, la millor via per arribar a la Independència de Catalunya és negociar amb la Unió Europea.

Un cop han estat mostrats tots els resultats de les enquestes, en l'apartat següent, passem a interpretar aquests resultats.

B. Interpretació de les dades:

A continuació podem observar un síntesi de quines mesures prendria l'hipotètic Parlament jove català, i en que es diferenciaria del Parlament actual, segons les enquestes realitzades. Durant l'enquesta, en les preguntes tancades i les obertes, veiem la valoració que fa el jovent de l'actual Parlament, i cap on enfocarien els seus possibles canvis. Podem parlar dels quatre grans blocs en els que es dividia l'enquesta:

- Coneixement de la política: Els joves mostren un interès notable en la política. Es pot apreciar una clara tendència a l'esquerra per sobre de la dreta, per tant, la majoria del nostre hipotètic Parlament seria d'esquerres. Tot i això, actualment els joves no es senten identificats amb cap partit en concret, i molt menys hi militen. Podem observar una contradicció en el fet de que els joves no segueixen habitualment la política catalana, i tot i això, no aproven la tasca del govern, molt possiblement sense conèixer-la. Podem extreure que, malgrat el jovent s'interessi per la política i consideri que és un tema important, no hi està implicat, almenys de moment. Crec que això és degut al fet de que la política no s'acosta a la societat, i encara menys als joves. Ens costa entendre la política i no trobem facilitats per entendre-la més: els medis de comunicació no són suficientment aclaridors i els polítics no solen informar sempre de la seva activitat. Penso que els joves s'implicarien més en política si l'entenguessin millor. Per això, potser una bona proposta seria incloure, a l'ESO o al Batxillerat, una assignatura obligatòria que tractés d'explicar l'activitat política d'una manera dinàmica i que pogués interessar i motivar als joves .
- Sistema educatiu català: Podem observar clarament la poca satisfacció del jovent amb el sistema educatiu públic català. Això ens portaria a qüestionar-nos quins canvis faria aquest hipotètic Parlament en l'educació per millorar-la. Hi ha aspectes en els que veiem una opinió unànime, i que per això considerem que serien els primers canvis que faria aquest Parlament: canvis en la ESO i les carreres universitàries per evitar la poca capacitat d'inserir-se en el món laboral quan aquesta acaba, canvis en la Selectivitat des de cicles formatius que consideren injusta, augment de la disciplina a les aules... Hi ha altres aspectes

que es conservarien, com ara: els estudis seguirien sent obligatoris fins als 16 anys, no variaria l'oferta de cursos post-universitaris, hi hauria lleugers canvis cap a major exigència en la formació del professorat i es mantindrien els drets que els alumnes han tingut fins ara. A més, hi ha altres temes que sortirien a debat ja que hi hauria dues fortes opinions contràries al respecte, com ara: la promoció de l'escola pública o privada, la modificació de les proves d'accés a la Universitat i el copagament de materials per les aules públiques. Opino que el nou Parlament faria canvis en l'educació, però que potser començaria amb petits canvis, que sumats acabarien resultant un sistema educatiu molt diferent en diversos aspectes. Crec que el jovent pensa que l'actual sistema educatiu no els hi serveix per assolir als coneixements necessaris per entrar al món laboral i poder dur a terme un ofici correctament, i més en els temps de crisi que vivim. Això és precisament el que aquest Parlament intentaria canviar del sistema educatiu, fer-lo més pràctic i adreçar-lo més directament al món laboral.

- Sistema sanitari català: Respecte la Sanitat catalana, el jovent té opinions molt diverses. Hi ha discrepància respecte la satisfacció dels enquestats en la Sanitat, i això ens porta a pensar que en l'hipotètic Parlament es podria crear un important debat sobre la importància de fer o no fer canvis en aquest sistema. Encara que hi ha un acord clar en que la Sanitat privada és millor que la pública, el Parlament actuaria per millorar la pública i portar-la al nivell de la privada. La cobertura sanitària i l'exigència professional als metges serien dos dels punts que es mantindrien, ja que els enquestats hi estan d'acord. Trobem desacords en el fet de si és possible solucionar les cues d'espera que es produeixen a la Sanitat, i en si és just el copagament per els materials d'hospitals públics. Aquests dos fets pensem que serien valorats en el Parlament jove i es produirien canvis depèn de quina opinió és més forta. El jovent pensa que els funcionaris no haurien de gaudir d'una mútua privada, i per tant, el més lògic és que acabessin perdent aquest privilegi. Penso que el jovent voldria fer canvis en el sistema sanitari, que és evident que cal reformar perquè actualment té grans defectes. Tot i això, sembla que els joves no saben com dirigir aquests canvis, i podrien sorgir molts debats al voltant d'aquesta qüestió. La majoria de joves són conscients que s'està fent un mal ús del sistema sanitari, que està sent explotat pels propis usuaris, i això, sumant-ho a les retallades patides a Sanitat, fan que

el sistema es torni deficient. S'hauria de, a part d'augmentar el personal i les instal·lacions com proposen molts joves, canviar la manera d'enfocar el sistema perquè els usuaris en poguessin fer un ús més responsable i menys abusiu, que deixés lloc a tothom en la sanitat pública i la privada acabés resultant innecessària.

- Independència de Catalunya: Podem veure clarament que el jovent és molt radical respecte aquest tema, i hi ha una clara opinió favorable a la Independència de Catalunya. Molt majoritàriament, Catalunya és considerada una nació que hauria de tenir estat propi. A més, els enquestats consideren que seria important fer una consulta popular per saber la opinió de tota la població i que Catalunya independent seria viable a nivell econòmic. Només hi ha discrepàncies en un punt, ja que una gran part dels enquestats considera que la Independència de Catalunya podria provocar malentesos i conflictes socials entre els ciutadans. Tot i això, podem concloure que l'hipotètic Parlament jove seria favorable a la Independència de Catalunya, és més, lluitaria per aconseguir-la. Els joves consideren que la millor via per arribar a la Independència seria negociar amb la Unió Europea. Tot i que és evident que seria molt important, en l'hipotètic cas de que Catalunya fos independent, que ingressés en la Unió Europea, penso que caldria també molta negociació amb l'estat espanyol, una modificació de la Constitució, i, sobretot, molta paciència, perquè si s'aconseguís segur que es tractaria d'un procés llarg i feixuc. Personalment, crec que aquesta és una opció molt bona per a Catalunya, i penso que si realment els joves aconseguissin dur-la a terme, estaríem parlant d'un gran progrés i d'una fita històrica.

Un cop totes les interpretacions de les enquestes han estat fetes, només resta englobar tots els aspectes d'aquest treball en les conclusions.

CONCLUSIÓ

Després de tots aquests mesos d'esforç i de treball estic molt orgullosa de poder afirmar rotundament que la hipòtesi que vaig plantejar-me a l'inici ha resultat ser certa. Recordem la qüestió que vaig fer-me: **Un govern format per gent jove actuaria d'una manera molt diferent a l'actual govern català?** Després de realitzar tota la part pràctica del treball, puc dir que, tal i com jo pensava al principi, un Parlament format per gent jove, de 16 a 18 anys, actuaria d'una manera veritablement diferent a l'actual Parlament.

Puc concloure que el jovent canviaria el Parlament i l'enfocaria d'una manera molt més pràctica, pragmàtica, de justícia social, com podem veure en totes les propostes reformistes que han sorgit al llarg del treball. Clarament, es tractaria d'un Parlament amb una majoria d'esquerres, però es podrien diferenciar dos corrents diferents, una més moderada i una més radical.

La corrent d'esquerra moderada actuaria en els apartats i en les decisions polítiques referents als serveis socials, com veiem en els casos analitzats en el treball d'educació i sanitat. En aquests sectors es farien canvis més puntals en aspectes concrets, sempre amb l'objectiu final de millorar el sistema. Podríem parlar d'una corrent política socialista moderada o socialdemòcrata.

En canvi, la corrent d'esquerra progressista actuaria més en la qüestió política, sobretot en el tema de la Independència, que estaria sempre a debat. Parlaríem d'una corrent política més trencadora, innovadora, fins i tot lluitadora.

És a dir, el nostre Parlament seria d'esquerra moderada en la qüestió social, però radical en la qüestió política. Això és degut a que el canvi a realitzar en les qüestions polítiques és evident, sobretot parlant de la Independència de Catalunya, i els joves ho veuen davant dels seus ulls com una meta a assolir. Per l'altra banda, el jovent veu els canvis més difícils de realitzar quan l'objecte de canvi és alguna cosa que ja està

establerta i l'objectiu és millorar-la, com ara els serveis socials, ja sigui sanitat o educació.

No podem estar del tot segurs de que aquest és el camí cap a on va Catalunya, però podem afirmar que si aquests mateixos joves que avui han contestat aquestes enquestes, el dia de demà s'impliquen en el món polític, aquests seran els objectius que perseguiran. Els mateixos objectius que crec que persegueix tota una mateixa generació, la meva generació. Podríem dir que som uns decebuts de la política? Probablement. Durant tot el treball ha quedat palès que als joves no els hi interessa la política perquè no s'hi senten identificats, perquè no troben que solucioni els seus problemes. Per això no els hi queda altre remei que protestar, enfrontar-se contra aquest sistema imposat. És evident que els joves ho han fet, i moltes vegades, en nombroses vagues i protestes, com ara la multitudinària corrent dels indignats del 15 de maig. Tots aquests joves sortint al carrer i demanant canvis només indiquen una cosa: calen aquests canvis que reclamen. Tan de bo, un cop aquesta potent generació arribi el poder, aquests canvis es comencin a realitzar com s'ha vist en l'hipotètic Parlament jove, i aquests joves, polítics en potència, aconseguixin cobrir totes aquestes necessitats que avui dia manquen, o almenys, ho intentin, que ja és molt.

Al llarg d'aquest treball he descobert moltes coses que m'han sorprès, que m'han alegrat i que, fins i tot, m'han emocionat. Estic molt contenta de com ha quedat finalment, i orgullosa de poder dir que es tracta d'un treball totalment de recerca, en el qual només he fet servir fonts d'informació tradicionals per realitzar el marc teòric. En la base del treball, l'estudi sociològic, he realitzat un treball completament de camp, provinent de les fonts orals que no es poden trobar en cap llibre, i això incrementa la seva dificultat, però també la novetat de la seva informació.

Cal remarcar que aquest és un treball que està encara molt obert, i que es podria ampliar molt més. Es podria obrir l'univers de l'enquesta perquè fos més representatiu, o analitzar les conclusions extretes amb aquest univers de manera molt més exhaustiva. M'agradaria molt continuar aquest treball obrint noves línies de recerca, d'altres camps de la política, o concretant els estudis segons el gènere, les edats, l'àmbit geogràfic, l'origen social, etc dels enquestats. Sóc conscient de que aquest

Parlament que jo he creat amb les enquestes realitzades és únic, i que podrien haver sortit molts altres resultats només en variar una mica l'univers de l'enquestat.

Ja per acabar, parlem clar. Avui dia es governa per als adults? Doncs donem veu als joves. Aquesta ha estat la filosofia del meu treball. Perquè cap a on va Catalunya, cap on és el seu camí, la resposta tan desitjada a la pregunta del títol del meu treball "Quo Vadis, Catalunya?", només la saben els joves, i dins seu està la possibilitat de convertir aquesta idea en realitat algun dia.

BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

- Constitució espanyola

<http://www.xtec.cat/lic/nouvingut/families/documenta/catala.pdf>

http://www10.gencat.cat/catsalut/cat/coneix_models.htm

http://ca.wikipedia.org/wiki/Pol%C3%ADtica_de_Catalunya

http://www.ara.cat/societat/catala-lescola-amenacat_0_547146141.html

<http://www.enciclopedia.cat/>

<http://vimeo.com/25245089>

http://ca.wikipedia.org/wiki/Independentisme_catal%C3%A0

<http://www.referendumindependencia.cat/>